

özgür gelecek

Haftalık Pêşeroja Azad

Sayı: 54

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

10-16 Eylül 2015

Özgür Gelecek'ten

Özgür basın ve emekçileri hedefte! Ama susmayacağız!

Merhaba

Geçtiğimiz haftayı yine yoğun sansür altında geçirdik. Zaten Suruç Katliamı'nın ardından sansürlenene ve kapatılan 100'den fazla haber sitesinden olan DIHA (Dicle Haber Ajansı) yine kapatıldı. JİNHA (Jin Haber Ajansı) Amed muhabiri Şehriban Aslan, (gazetemiz yayına hazırlanırken hala süren) Sur ilçesindeki çatışmalar sırasında özel hareket polislerinin açtığı ateşle yaralandı.

Daha önce ırkçı-faşist bir hacker grubu tarafından hacklenen gazetemizin resmi facebook sayfası, bu kez direkt Facebook tarafından kapatıldı.

Bir yandan Gever, Dersim, Sur, Cizre ateş altında bırakılarak halkın üzerine OHAL ve ölüm kusanlar, gerçeklerin peşinde olan özgür basını ve emekçilerini de hedef almaktadırlar. Tüm bu saldırılara karşı gazetemizin de bileşeni olduğu Sansüre Karşı Dayanışma Ağı oluşturuldu.

Onlar saldırdıkça bizler yazmaya, yazacak mevzileri artırmaya devam edeceğiz!

Gündem

Nerden baksan tutarsızlık!

S/03

Emekçinin Gündemi

Bir davaya uğruna ölecek kadar inananlar bir fabrikayı da örgütleyebilir -3

S/05

Göğün Yarısı

"Başkaldırı erkeklerde görülmeyecek bir şekilde kadın benliğinde vardır"

S/07

Pusula

Yükselen halk hareketleri ve yeni olanaklar...

S/11

Hedef: 1 Kasım / Parola:
Daha fazla saldırganlık!

S/08

CİNAYETİ GÖRDÜK, KATİLİ TANIYORUZ!

S/09

BOĞULACAKSINIZ!

Âlan bebeğin cansız bedeni Bodrum sahiline vurdu. Âlan ve nicelerinin doğduğu top-rağı terk etmelerine yol açan haksız savaşların yaratıcısı olan emperyalist-kapitalist-ler ve onların yerli uşakları...
BOĞULACAKSINIZ!

Yalnızca Suriye Kürdistanı'nda değil, T. Kürdistanı'nda Kürt ulusuna yönelik katiller, onların Karadeniz'deki uzantısı olan ve Hopa'da 9 insanın yaşamına mâl olan felaketlerin yaratıcısı olan rantçılar...
BOĞULACAKSINIZ!

Âlan bebeğe timsah gözyaşı dökülenler, aradan birkaç gün geçmeden TC ordusuna sınır ötesi operasyon için tezkere-nin süresinin bir yıl daha uzatılmasına "Evet" oyu verdiler. Siz de...
BOĞULACAKSINIZ!

Hem de Dersim'de karakola yaptıkları feda eyleminin ardından ölümsüzleşen Brusuk ve Rezan gibi nice mücadeleci yiğitlerin ve devrimcilerin hesap soran soluğunda, çılgılında, namlusunun ucunda!
BOĞULACAKSINIZ!

Boğuluyorum!

S/02

ORS işçisi "bir bütün" halinde direnişte!

S/05

Çilem'den: "Yarınlara umutla bakıyorum"

S/07

Levent Üzümcü'yü yedirtmeyeceğiz!

S/12

Yeni Demokrat Kadınlar 3. Yaz Kampını Gerçekleştirdi

S/13

Hopa'nın katili yağmur değil, rant sistemi!

S/15

BOĞULUYORUM...

Mutfakta bir şeyler yiyordum. Ekmeği koparıp ağzıma attığımda ekmeğin boğazıma takıldı. Bir an nefes alamadım. Bir yudum su içtim. Oturma odasında televizyon açıldı ve annem koltukta oturmuş televizyonu izliyordu. Ben mutfakta yemek yerken içeriden annemin ağlamaklı "oy yavrum" deyişini duydum. Panikle masadan kalktım ve annemin yanına gittim. Annemin yanına gittiğimde gözleri dolu dolu televizyona bakıyordu. "Ne oluyor?" diye sorduğumda "boğuluyorum" dedi. Elinde yediği herhangi bir şey yoktu, ne bir öksürük ne de bir belirti. Ben biraz şaşkınlık biraz da panikle "nasıl yani?" dedim; "Televizyona bak" dedi. Sahilde bir çocuk bedeni... O an hepimiz boğuluyorduk. Haber programını sunan spikerin sesi muğlak bir şekilde geliyordu kulağıma. Kulağımda yankılanan ve net olarak algıladığım tek bir ses vardı: Annemin sesi... "Boğuluyorum"

Ben Bayburt'ta küçük bir dağ köyünden yazıyorum bunları. Burada internet olmadığı ve cep telefonları çekmediği için, haberlerle ilgili bildiğim tek şey, sahile vurmuş bir çocuk bedeni ve daha iyi bir yaşam için binlerce göçmenin kaderiyle ortaklaşan hayatlar. Dışarı çıktım, gökyüzüne baktım. Gökyüzü masmaviydi. Tekrar derin bir nefes aldım. Dışarıda çocuklar toplanmış oyun oynuyorlardı. Alan geldi gözümün önüne. "Hadi kalk" dedim. "Hadi gel ben bakarım sana, top da alırım

oyuncak da. Hatta istersen beraber araba bile süreriz. Sana yemin ediyorum çocuk, silah sesi duymayacaksın bir daha. Artık bomba sesleri yüzünden ağlamayacaksın. Hadi kalk lütfen. Kalk ki nefes alayım, boğuluyorum."

Akşam haberlerini bekliyordum sabırsızlıkla. Şehir merkezi çok uzak olmasa bir şekilde ayrıntılı bilgi almak için yürümeyi bile göze alırdım. Nihayet akşam olmuştu, ben biraz sinirli ama ne yalan söyleyeyim daha çok hüzünlü oturdum televizyonun karşısına. Sadece ben boğulmamışım meğer binlerce insan benim gibi nefes alamaz olmuş, insanlık boğulmuş. Kobanê'ymiş Âlan. DAİŞ'in zulmünden kaçan bir ailenin çocuğuymuş... Anne ve iki çocuğu denizde boğulurken baba tesadüfen kurtulabilmiş. "Çocuklarım ellerimin arasından kayıp gitti" diyor baba. Ev kalabalıktı, kimse olmasaydı hiçkırığa ağlayacaktım. Bir baba, yüzü kireç gibi bembeyaz "Elimden kayıp gittiler" diyor. Ben zor tutuyorum kendimi. Yutkunamadım. Nefesim boğazımda düğümleniyor, nefes alamıyorum, boğuluyorum.

Sonra dünya liderleri çıkıyor tek tek sahneye. İğrenç timsah gözyaşlarını döküyorlar. Türkiye sahilinde yaşanmamış olsa belki de konuşma gereği bile duymayacak olan cumhurbaşkanı alıyor mikrofonu eline. "Ailece izledik, çok üzüldük" diyor utanmadan. Bu ara-

da annem onu görünce söylenmeye başlıyor. Herkesin ağzında bir mırıldanma, kimse net cümle kuramıyor çünkü herkes boğuluyor.

Kobanê'de ölen her çocuğun kanında TC'nin parmağı varken; DAİŞ'e insani yardım adı altında tırlarla silah veriliyorken; daha düne kadar "çocuk-kadın demeden gerekeni yapın" emri verilmişken; 14 yaşındaki Berkin Elvan katledilmişken; Roboski'de ölen çocuklar "terörist" ilan edilmişken, nasıl oluyor da kürsüde böyle konuşuyorlar anlamak "mümkün" değil!

Bu yazıyı yazarken uzun uzun TC'nin Ortadoğu ve özellikle Suriye politikasından, DAİŞ ile olan ilişkisinden, Kürt ulusuna yönelik imha-inkar politikalarından bahsetmeyi düşünmedim. Bunlardan bahsetmeye ve bu konuları tartışmaya tabii ki ihtiyaç var.

Bu yazıyı yazma amacım, okuyucuyu etkilemek-duygulandırmak değil. Birazcık nefes alabileceğimi düşündüm ama yanıltmışım. Her kelimedede daha da çok boğulduğumu hissediyorum şimdi. Ama nefes almak için direneceğim- direnmeliyiz. Bizleri nefessiz bırakanların nefesine kesmek için, bu zulme dur demek için direnmeliyiz.

Yazıya ara verip dışarı çıktım. Derin bir nefes aldım. Çocuklar hala dışarıda oynuyorlardı. Âlan Kürdi de vardı içlerinde. Gülüyordu. O gülüyordu, ben o güldükçe boğuluyordum. (Bir ÖG okuru)

"Katliamdan kaçan mültecilerin insanlık dramına sessiz kalmayalım"

H. Merkezi: Partizan yaptığı bir açıklama ile göçmen ölümlerine ilişkin "Savaştan ve katliamlardan Batı Avrupa'ya göç etmek zorunda kalan mültecilerin insanlık dramına sessiz kalmayalım" dedi.

Afrika'daki ve Ortadoğu'daki işgal ve iç savaşlarda yüz binlerce insanın hayatını kaybettiği, bir o kadar insanın ise, geleceğinden emin olmayan bir çaresizlik içinde beklediği vurgulanan açıklamada "Yanı başımızda yaşanan bu insanlık dramına daha fazla sessiz kalmayalım. Mültecilere sahip çıkalım" denildi. Açıklama "Tüm Partizan taraftarları üzerine düşen sorumlulukla hareket ederek, buldukları her yerde duyarlılıklarını göstererek, mültecilere sahip çıkmalıdır" şeklinde sonlandırıldı.

"Ayrımcı ve ırkçı politikalara karşı göçmenlerle dayanışmaya"

H. Merkezi: Artan göçmen ölümlerine karşı bir açıklama yayımlayan ATİK, "Bu acıların artık yaşanmaması için, tüm göçmenleri ve ezilenleri adil, paylaşımcı, demokratik, özgür yaşanabilir bir dünya ve yaşam mümkün anlayışı etrafında kenetlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz" dedi.

ATİK, son günlerde artan göçmen ölümlerine ilişkin yaptığı açıklamada, "Savaşın, sömürünün ve zulmün girdabında çaresizliğe sürüklenen ezilen yığınlarla ve yaşamlarını sürdürürebilmek uğruna yollara düşen göçmenlere, sahip çıkarak yeni ölümlerin yaşanmasının önüne geçelim..." diyerek AB ile ABD emperyalistlerinin sığınmacılara yönelik insan onurunu ayaklar altına alan politikalar izlediğini vurguladı.

Yaşanan bu vahşetin esas sorumlusunun emperyalist-kapitalist barbarlık olduğuna dikkat çeken ATİK, "Konfederasyonumuz ATİK'e bağlı tüm üye, aktivist ve taraftarlarımız adına Avrupa'ya ayak basan göçmenlerle dayanışma içinde olacağımızı ilan ediyor, hoş geldiniz diyoruz. Bu acıların artık yaşanmaması için, tüm göçmenleri ve ezilenleri adil, paylaşımcı, demokratik, özgür yaşanabilir bir dünya ve yaşam anlayışı etrafında kenetlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz" dedi.

Siyasi göçmenlerin Ali Abisini kaybettik

Ali abi (Ali Rıza Kubilay) emektardı, yardımseverdi, umut doluydu, devrimciydi, politikti... Atina'da politik mülteci olarak kalan ya da buradan geçen herkese Ali abi bir şekilde dokunmuş, el atmış, yardım etmiştir. Evini, olanaklarını hesapsız kitapsız herkese açmış, sunmuştur. Kiminin dert ortağı, kiminin yol göstericisi, kiminin kafasını sokacağı barınak, kiminin dostuydu Ali abi. Sevmeyeni yoktu Ali abinin. O iyi bir eş, iyi bir babaydı aynı zamanda. Başlı dara düşenin sığınağıydı.

55 yıllık yaşamında biriktirdiği yegane şey bir sevenler ordusu oldu. Kısa süre tanıdık belki Ali abiyi ama bu sürede ne kadar değerli, yüce gönüllü bir insan oldu-

ğunu anlamamıza yetti. Devrimcilik ruhunda ve benliğindeydi Ali abinin. Uzun süredir devam eden kalp rahatsızlığına tıp bilimini de şaşırtarak direniyordu. Yaşamayı seviyordu. Rahatsızlığının en sorunlu döneminde bile bedenine inat yardıma koşmaktan geri durmuyordu. 29 Ağustos'ta hastalığına teslim oldu. Aramızdan gitti. Seni tanıdığımız için çok mutlu olduk Ali abi. Ama gözlerimizde hüzün, yüreğimizde acı bıraktın. Cerenimizi yeni kaybetmişken ve acısı tazeyken birde senin acını yaşamaya mahkum kaldık. Uğurlar olsun Ali abi. Arkanda emekle yoğrulmuş, bedeller ödemiş ama eğilmemiş, bozulmamış bir yaşam bıraktın. Eşi-

nin, çocuğunun, ailenin ve tüm sevenlerinin başı sağ olsun. Unutulmayacaksın Ali Abi... (Yunanistan ATİK Komitesi)

Türkiye’de düzen siyaseti “yeniden seçim”lere gitmektedir. R. T. Erdoğan ve AKP, 7 Haziran seçimlerinde kaybettikleri tek başına hükümet kurma çoğunluğunu kazanmak için yeniden seçim kararı almışlardır. Ağızlarını her açtıklarında “milli irade”den bahsedenler, 7 Haziran’da ortaya çıkan “milli irade”yi kabul etmemişlerdir. Şimdi kendi belirledikleri koşullarda yeniden seçime gitmektedirler. Amaç bellidir. Tek başına AKP hükümetini kuracak yeterlilikte milletvekili sayısına ulaşmak ve böylelikle R. T. Erdoğan’ın “başkan” olma hayalini gerçekleştirmek hedeflenmektedir.

Bu amaçla R. T. Erdoğan ve AKP, 7 Haziran seçimleri sonrasında uygulamaya koydukları yeniden seçim kararı alma stratejisini başarıyla hayata geçirmiş durumdadırlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere halka karşı, devrimci, demokratik ve yurtsever örgütlenmelere yönelik faşist saldırı dalgası başlatmışlardır. Amaçlanan bu saldırı dalgası altında seçimlere giderek, faşist terörle seçimlerden tek başına hükümet kurabilecek bir çoğunlukla çıkmaktır. Bu somut durum ülkemizde seçimlerin ve meclisin halkı kandırmak ve oyalamaktan başka bir işlevi olmadığını bir kez daha göstermiştir.

Bu açıdan bakıldığında 1 Kasım seçimleri, Türkiye tarihinde hiç olmadığı kadar teşhir olmuş durumdadır. Halkın hatırı sayılır bir kesiminde seçimlerin R. T. Erdoğan ve kliğinin kendi çıkarlarını hayata geçirmek, tek başına iktidar olmak için yapıldığı algısı güçlüdür/güçlenmektedir. Özellikle de Kürt ulusuna yönelik gerçekleştirilen karşı devrimci saldırı politikasının, Kürt Ulusal Hareketi tarafından direnişle yanıtlanması ve alman asker/polis kayıplarının, halk kitlelerinin geniş kesimleri üzerinde “KaçAK Saray” savunması olarak algılanmasının önemini kaydetmek gerekir. Bu ölümlerin bir kısmının başını MHP’nin çektiği kitleler tarafından şovenist histeri dalgası içinde R. T. Erdoğan kliğine yöneltildiği ortadayken, bir kısmının ise halkın kendiliğinden sınıfsal tepkilerini içinde barındırdığını ifade etmek gerekir.

NERDEN BAKSAN TUTARSIZLIK!

Bu anlamıyla “zenginden şehit de olmaz asker de” sözü, bir kadın askerin teselli amacıyla ağzından çıkan sözler olsa bile, geniş kitleler nezdinde karşılık bulmuş, bu savaşın “vatan savunması” değil, “Kaçak Saray” için olduğu, daha fazla dillendirilir olmuştur. “Kardeşin kardeşe kırdırıldığı”, “zenginlerin bedel, fakirlerin ise can verdiği” algısı geçmiş yıllara oranla hissedilir biçimde halk kitleleri içinde karşılık bulmuş durumdadır. Bu durum ülkemizde faşizmin yukarıdan aşağıya, halk kitleleri içinde devlet aygıtı aracılığıyla örgütlediği gerçeğine uygundur. Geniş halk kitleleri içinde şovenizmin etkisi, devletin propaganda aygıtlarıyla paralel bir seyir izlemektedir. Bu durum da bizlere seçim süreci içinde, faşizmin Kürt ulusuna yönelik faşist saldırıyı teşhir etme, Kürt ulusunun direnişini ve demokratik taleplerini destekleme tavrını kararlılıkla sürdürme görevini yüklemektedir.

Haksız savaflara karşı haklı savaşların yanında olma, barışın ancak haklı savaşların yükseltilmesiyle sağlanabileceği gerçeği her zamankinden daha günceldir. Bu durum sadece ülkemizde Kürt Ulusal Hareketi’nin direnişi için geçerli değildir. Başta ülkemizde sosyal kurtuluş mücadelesi zemininden yükselen haklı savaş olmak üzere; bölgemizde özellikle de Ortadoğu’da emperyalist kapitalist güçlerin ve onların yerli taşeronlarının haksız savaşlarına karşı, çeşitli biçim ve içeriklerde gelişen halk kitlelerinin haklı savaşlarını destekleme politikasında ısrarlı olmak gerekir. Bu görev başarıyla yerine getirildiği oranda barış sağlanabilir!

Mültecilik Bir Sonuçtur! Sorumluları Bellidir!

Diğer bir ifadeyle gerçek anlamda barış, emperyalist kapitalist sistemin ve onun yerellerde ayakları olan düzenlerin yerle edilmesiyse sağlanabilir. Bunun dışında bir çözüm önerisi ancak geçici olabilir ve gerçekçi değildir. Bu yapılmadığı oranda emperyalist kapitalist düzenin ve

onun yerli uşaklarının neden olduğu sorunlar artarak devam edecektir. Nitekim son haftanın en önemli gündemlerinden biri olarak tartışılan göç ve mültecilik sorunu da böyle bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır.

Haksız savaflara neden olanlar, bu savaşları destekleyip sonuç olarak ortaya çıkan fotoğraflarla gözyaşı satmakla, mecliste Irak ve Suriye’ye yönelik savaş tezkeresini destekleyip sonuç olarak ortaya çıkan fotoğraflarla politika yapmak arasında derin bir uçurum yoktur. İkisi de aynıdır ve burjuva siyasetin ikiyüzlü tavrının sonucudur. Nitekim dünya çapında yaklaşık 60 milyonu aşkın insan emperyalist güçlerin ve onların yerli taşeronlarının çıkarttığı/kışkırttığı haksız savaflardan ve tekeli emperyalist kapitalizmin yol açtığı yoksulluk ve felaketlerden kaçmak zorunda kalmaktadır. Sorunun yaratıcıları, onun çözücüsü olamazlar.

Bodrum kıyılarında açığa vuran emperyalist kapitalizmin ve onun uşağı olan TC’nin Suriye politikasıdır. Ailesi ile birlikte Suriye’deki iç savaştan ve özellikle DAİŞ teröründen kaçan Kobanêli Alan Kürdi, abisi ve annesinin ölümünden birinci derecede sorumlu olanlar, Suriye savaşında cihatçı çeteleri destekleyenler ve onları Suriye Kürtleri başta olmak üzere Suriye halkının üzerine salanlardır. Emperyalist kapitalist sistem ve onun ülkemizdeki temsilcileri olan R. T. Erdoğan ve hempaları, halk düşmanlığına, çocuk katiliğine devam ettiklerini, bu son yaşanan ölümlerle birlikte bir kez daha kanıtlanmış durumdadırlar. Ancak bu insanlık müsveddeleri bununla yetinmemekte, her zaman yaptıkları gibi, bu ve diğer mülteci katliamlarından mağdur edebiyatı yapmaktadırlar.

Safları Sıklaştırmak, Direnişi Yükseltmek!

Burjuva siyasetinin bu ikiyüzlü tavrına karşı dikkatli olmak gerekir. Nasıl ki haklı ve haksız savaş ayrımı ve buna dayanarak barış, mültecilik ve göç konularında sorunun kaynağını doğru tanımlamak önemliyse, aynı biçimde yeniden seçim sürecinde halk saflarında yer alan HDP’nin durumunu da doğru analiz etmek gerekir. HDP’nin pasif kaldığı eleştirisi yapanlar Türkiye’de devlet gerçekliğini hatalı tahlil etmekte, parlamento aracına olduğundan fazla anlam yüklemektedirler. Türkiye koşullarında meclis halk için, halk yararına örgütlenen bir kurum değildir. Mecliste milletvekillerinin en etkili muhalefetinin

soru önergesi olması bu gerçeklikle alakalıdır. Bu nedenle seçilen milletvekillerinin yapabilecekleri sınırlıdır. Sınırlı olmak gerçeğiyle karşı karşıyadır. Kuşkusuz bu yaklaşımımız daha etkili, daha kitlesel muhalefet örgütlenemez miydi sorusuna hayır cevabı anlamına gelmektedir. Anlatmaya çalıştığımız düzen sınırları içinde HDP’nin yapabileceklerinin sınırlı olmasıdır. PKK’nin kendisinin düzen sınırları içinde bir çözüm önerdiği düşünülürse, HDP’nin düzen içileştirdiği eleştirisi son derece abartılıdır. Zaten düzen içi bir programla yola çıkan bir partiden düzen dışı yönelim beklemek saçmalaktır.

HDP’nin 7 Haziran seçimlerinden sonra meclis başkanlığı, koalisyon ve bakanlık gibi meselelerde gösterdiği tavır bu açıdan değerlendirmek gerekir. Kuşkusuz bu tavırlar eleştirilemez değildir. Eleştirilmelidir de. Ancak beklentilerin var olan gerçeklikle uygun olması gerekir. HDP bir devrim partisi değildir. Kaldı ki ona yön veren “İmralı tezleri” ve Kürt Hareketi de düzen içi bir yönelime sahiptir. Dolayısıyla HDP’nin 7 Haziran seçimlerinden sonra ortaya koyduğu pratiği, önümüzdeki seçimlerde bu partiye yönelik tavrı belirleyecek esaslı etkenler olarak görmemek gerekir. HDP’nin bahsini ettiğimiz meselelere dair yaklaşımı onun reformist niteliğiyle uyumludur ve bu gerçek en azından tarafımızdan yeni keşfedilmiş değildir!

Önümüzde seçimlere kadar süre içinde başta Kürtler olmak üzere halka yönelik saldırıların artarak devam edeceği açıktır. Faşist saldırıların ve bunun sonucunda gerçekleşen ölümlerin yanında örneğin hapishanelerde baskıların ve sürgün sevklerin gerçekleştirilmesi bu saldırganlığın başka bir vechesini oluşturmaktadır. Öte yandan doların 3 TL’yi görmesi ve daha da artacağı gerçeği orta yerdedir. Bunun anlamı, hakim sınıfların Türk-Kürt ayırt etmeden bütün halka yönelik ekonomik saldırılarının daha da katmerleşerek süreceğidir. Yoksulluğun, işsizliğin daha da artacağı bir dönemle karşı karşıyayız. Düzen her anlamda saldırganlığını sürdürmektedir. Örneğin Ağustos ayında iş cinayetleri sonucu 158 işçi katledilmiş durumdadır. Bu açıdan hakim sınıflar Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden ayrımı yapmamaktadırlar.

Sonuç olarak Kürt Hareketinin demokratik ilerici taleplerini destekleme tavrını sürdürmek gerekir. Kürt Hareketini faşist saldırı dalgası altında yalnız bırakmamak, Kürt halkıyla dayanışma içinde olmak her zamankinden daha fazla önem taşımaktadır. Ancak bununla yetinmemek, fotoğrafın büyüğüne bakmak gerektiği unutulmamalıdır. Seçim sürecinde hakim sınıfların bir bütün olarak Türkiye halkına yönelik gerçekleştirdikleri politik ekonomik ve askeri saldırılar da gündemimizde olmak zorundadır. Önümüzdeki süreçte, hakim sınıfların sadece siyasi krizlerini değil aynı zamanda ekonomik krizlerinin de derinleşeceği hesap edilmelidir.

Soma Katliamı davası devam ediyor

H. Merkezi: Akhisar Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen Soma davasının 8. duruşması 27 Ağustos günü görüldü.

Tanıkların anlatımları sırasında çok sayıda maden şehidi ailesi fenalık geçirdi. Fenalık geçiren ailelere sağlık ekipleri müdahale ettiler. Katliamdan sağ kurtulan işçiler, hâkim karşısında verdikleri ifadelerle, duruşmada bu güne kadar "şirketin ne kadar sorunsuz olduğu" yönündeki yalanları bir bir parçaladı.

Soma kömürlerinde hala çalışmakta olan işçilerin verdiği ifadeler, taşeron sistemi ve denetleme meselesinde şirket yöneticilerinin yalan beyanlarını ortaya çıkartmış oldu.

Silivri Belediyesi'nde işçiler direniyor

Silivri: Ülkede işçi sınıfına musallat olan taşeron laneti bu kez yüzünü Silivri Belediyesi'nde gösterdi.

Siyasi iktidarların "çok emek, az ödenek" mantığı ile işçiyi sömürmenin bir aracı olarak yaşama geçirdikleri taşeronlaşmaya "hayır" diyen belediye işçileri sendikada örgütlendikleri için 31 Ağustos günü işten çıkarıldılar.

İşçiler işten çıkarılmalarının ardından Silivri Belediye binasının önünde bir direniş çadırı kurdu. Belediyenin şikayeti üzerine gelen polisler işçileri zorla belediye önünden uzaklaştırdı. İşçiler haklı oldukları davalarının peşini kazanana kadar bırakmayacaklarını belirttiler ve direnişlerine devam ediyorlar.

İzmirli işçilerden Kobanê'ye yardım

H. Merkezi: Kobanê'nin yeniden inşası için yola çıkan SGDF'li gençlerin Suroç'ta bombalanarak katliama uğramasından sonra ülkenin çeşitli yerlerinden Kobanê'nin yeniden inşası için yardım kampanyaları sürüyor.

Son olarak İzmir'de DİSK Genel-İş üyesi belediye işçileri 1 Eylül günü, Kobanê'li çocuklar için topladıkları kitap, oyuncak ve yardım malzemelerini Kobanê'ye ulaştırılmak üzere Suroç'taki Koordinasyon Merkezi'ne gönderdi.

DDSB dış kapının mandalı mı?

"Aman ya kirve boş ver ben Partizan flaması tutacağım." (Boş ver dediği değer savunduğu şeyi de içine alan sınıf örgütlenmesi, sanırız yoldaşın haberi yok)

"Yok, kardeşim benim sendikacılarla işim olmaz." (Sendikal mücadeleyi reddeden, nasıl bir sınıf örgütlenme modelini savunuyor anlayamadık)

"Kirve sen en iyisi onu başkasına ver." (Aman benden uzak olsun da ne olursa olsun diyor sanırız)

"Ooo biz zamanında çok tuttuk, bir iş çıkmaz sendikalizmden" (Tespitçi bir yoldaş, "mevzu derin" diyor yani)

"Yaa ben tutmasam, (Biraz mahcupiyetle) ben Kaypakkaya yoldaşı taşımak istiyorum da!" (Belirtelim ki biz DDSB olarak da temelimizi Kaypakkaya'dan alıyor ve önderimiz kabul ediyoruz. Yani Kaypakkaya yoldaşı savunmanın sadece fotoğrafının olduğu flamayı taşımaktan ibaret olmadığını biliyoruz. Anlayışımızı savunan kitlemizin önderin flamasını taşıması normaldir; fakat bir DDSB flaması da en az o kadar anlamlıdır. Bu tercih meselesi yapılmamalı duruma göre araçların konumlanması ile ilgili düşünülmelidir.)

Bu diyaloglar anlaşılacağı üzere 1 Mayıs vb. kimi kitlesel eylemlerde DDSB flaması taşıması için verdiğimiz yoldaşlarımızla geçiyor. Söyleyeceklerimiz sakın flama meselesi gibi anlaşılmasın. Mesele DDSB flaması temsilinde DDSB'nin kapsadığı faaliyet alanı ve anlayışıdır. DDSB bu anlayışın en değerli alanlarından bir tanesidir. DDSB anlayışımızı temsil eder, anlayışımızın önemli bir yönü de DDSB'yi. Yani DDSB kimi yoldaşlarımızın gördüğü gibi dış kapının dış mandalı değildir. Neden dış kapının dış mandalı değiliz, biraz buna kafa yormaya çalışalım.

Anlayışımız içerisinde örgütlenmenin ihtiyacına göre kimi araçlar geliştirdiğimiz hepimiz tarafından kabul görür sanırız. Bu araçlar uzun soluklu mücadeleyle ortaya çıkmış ve sınıf mücadelesinde yerini ihtiyaca göre almıştır. Sınıfın tek bir merkeze doğru örgütlenmesi doğrudur, ancak bu merkeze örgütlenirken kullanılan yöntem ve araçların çeşitliliği vardır. Bu çeşitlik, örgütlenen sınıfın parçasında nasıl bir kurumsallaşmaya ihtiyaç duyuluyor ise ona göre merkez anlayışla şekillenen; esnek

yönleri olan; dil, üslup, öne çıkan çelişki vb. gibi durumları göz ardı etmeksizin yaratılan alan ve kurumlardır. Örneğin PŞTA'nın üniversite gençliğini örgütlemesini beklemek pek gerçekçi bir yaklaşım değildir. Üniversite gençliğinin güncel

Egemenler, Kürt Ulusal Mücadelesi ile işçi sınıfına saldırmak, muhalif kesimleri sindirmek, savaş vitrini ile krizi kamufle etmek uğraşındadır. Bize düşen bu saldırıya, topyekun karşılık vermektir.

çelişkileri ile PŞTA'nın güncel çelişkileri aynı değildir. Evet, bir bütün olarak sınıfın parçalarıdır ve son tahlilde ortak amaca hizmet edebilirler, ama örgütlenme ihtiyaçları aynı alanı kapsamaz. İşte bu yüzden bizler, sınıfın katmanları olduğunu bilerek hareket etmeliyiz. Bu gerçek asla gözümüzden kaçmaması gereken bir noktadır. Farklı katmanların taleplerini gündeme alarak, onları derleyip toplayarak, sınıf çelişkilerini berraklaştırarak, örgütlemek ilk adımlardan biridir. Örgütlenen ilişki, zaman içerisinde daha ileri noktalara taşınabilir. Bunda bir sakınca yoktur. Ama sınıfın o katmanının örgütlü misyonunu yerine getirmesi asla ötelenmemesi gereken bir yöndür.

İşte bu yüzden anlayışımız nezdinde sınıfın katman örgütlenmelerini yapmak büyük dava için ara yollar açmaya benzer. Eğer bir savaşta tek bir plan üzerine yoğunlaşırsanız o plan gerçekleşmediğinde savaşı da kaybetmiş sayılırsınız. Bizler de örgütlenme faaliyetlerine büyük davamız uğruna farklı kulvarlardan güç biriktirmeye, yani örgütlenmeye çalışmalıyız. Burada belirtmekte fayda var; işçi sınıfını örgütlemek için geliştirdiğimiz araç DDSB'dir. DDSB hem araç, hem kılavuzdur. DDSB tam da sınıfın göbeğindeki örgütlenme çalışmasıdır. DDSB tam da anlayışımızın omurgasıdır. Çünkü sınıfın içindedir, sınıfın kendisidir. DDSB'yi sendikalist görüp küçümseyenler, kendi sınıf kimliği ve gereklerini bilmeyen, küçük burjuva anlayışa hakim olanlardır.

Değilmesi gereken bir nokta da vardır ki bunu hiçbir zaman es geçmemek lazım. Bu nokta, DDSB nezdinde yaşanmış kimi yanlış tavır ve yönelimlerdir. Elbette ki kendini tamamlamış, her haliyle olgunlaşmış bir DDSB yapısı mevcut değildir. Bu ne anlayışımız ne de DDSB tarafından reddedilen bir gerçektir. DDSB tüm faaliyeti boyunca bunun eleştiri-özeleştirisini yapmıştır,

var olduğu sürece de devam edecektir. Ancak şunu da biliyoruz ki eksikler ancak pratik içerisinde ortaya çıkar. İş yapmanın gelişmenin kaçınılmaz sıfatıdır. Bu eksiklikleri gidermek demek sınıf mücadelesini daha iyi bir araçla yapmanın kaygısı anlamına gelmektedir. Acıdır ki kimi yoldaşlar bu eksikliklere, geçmişteki kimi hatalara "O hatalar, eminiz bile isteye yapılmış değildir, sadece dönem itibarıyla yapılabilecek en doğru tavır olduğu düşünüldüğünden niyetten bağımsız politik hamlelerdir" söylemleriyle yaklaşmakta, bu söylemlerini sırtlarını dayamaktalar. Dillerine pelesenk ettikleri bu söylemlerle, eleştiri havarileri kesilerek gezinmektedirler.

Biliyoruz ki, sınıfı örgütlemeye her yoldaşın olmazsa olmazı DDSB'yi mücadelesinin bir yanında, 7/24 hafızasında bulundurarak; fabrika örgütlenmenin önemini ve bunun da aracının DDSB olduğunu görmek, can yakıcı derecede önemlidir.

Egemenler, Kürt Ulusal Mücadelesi ile işçi sınıfına saldırmak, muhalif kesimleri sindirmek, savaş vitrini ile krizi kamufle etmek uğraşındadır. Bize düşen bu saldırıya, topyekun karşılık vermektir. Topyekun karşılık vermek demek her sınıf devrimcisinin bulunduğu yerden, hem ses vermesi hem örgütlenme faaliyetlerine hız vermesi demektir. Güncel olarak DDSB bulunduğu her alanda fabrika örgütlenmelerine hız vermiş, bu alanda da yoğun olarak ezilmenin en çok yaşandığı hizmet ve tekstil alanını seçmiştir. Bu nedenle tekstil alanındaki tüm ilişkileri açığa çıkarmalı, çalışılan fabrikanın örgütlenme koşulları yaratılmalı, gerekli ilişkiler kurulmalıdır. Bu alanda DDSB ile işbirliği içinde olunmalı deneyim ve tecrübelerimizden yararlanılmalıdır. Sadece günü kurtarmak değil geleceği kurtarmak iz yapmak, deneyim üretmek, sınıf sendikacılığı oluşturmak için haydi fabrikalara!

(Bir DDSB'li)

ORS işçisi “bir bütün” halinde direnişte!

Ortadoğu Rulman Sanayi (ORS)'nin Ankara fabrikasında metal direnişi günlerinde elde ettikleri kazanımlarını isteyen 500'den fazla işçi işten atıldı. Bunun üzerine direnişe geçen 1600 işçi, işten atılanların geri alınması ve verilmeyen haklarının derhal verilmesi için mücadeleye başladılar.

Metal işçilerinin ayağa kalktığı günlerde direnişe geçen ve taleplerini kabul ettiren ORS işçileri, aradan geçen zaman diliminde verilen sözlerin tutulmaması ve toplu sözleşmenin hayata geçirilmesini sağlayacak protokolün imzalanmaması üzerine üretimi durdurdu. ORS fabrikasının patronu ise işçilerin eylemine karşılık 500'den fazla işçiyi bir cep telefonu mesajıyla işten atıldıklarını duyurarak yanıt verdi.

Patronun yaptığı bu saldırıya karşılık tüm ORS işçileri patrona direniş ve grevle cevap verdi. Atılan işçiler işe geri alınmadan, fabrikadaki çalışma şartları düzeltilmeden ve verilen sözler tutulmadan işbaşı yapmayacaklarını; direnişi sonuna kadar götüreceklerini deklare ettiler. ORS işçileri, Haziran ayındaki direnişte patronla işbirliği yapan Türk Metal'den topluca istifa etmişlerdi. Şu süreçte de Türk Metal ve patronun birlikte hareket ettiği, Türk Metal'in işçi alımına aracılık ettiği ve hatta Sincan Organize Sanayi Bölgesi ile OSTİM'de ilanlar astırdığı işçiler tarafından ifşa edildi.

Sendikalara güvensizlik

Metal direnişlerinde ortaya çıkan Türk Metal Sendikası'nın işbirlikçi ve uzlaşmacı, işçiden değil, patrona yana tavırları yine ortaya çıktı. Bu durum işçilerin sendikaya olan öfkelerini artırıyor.

Sendika olmaksızın işçilerin

direnişe geçmesi, greve çıkması kendi güçlerini görmeleri bakımından önemli noktada duruyor. İşbirlikçi, satılmış sendikalara mecbur kalarak değil; kendi istedikleri zaman haklarını almak için ilk iş olarak mücadeleyi seçmeleri işçi sınıfının dinamiğini bir kez daha gösteriyor.

İşçilerin kendi hakları için hiçbir araca ihtiyaç duymadan mücadele etmeleri önemlidir. Ancak işçilerin bu gücünün bir örgütlülük içerisinde olması, yandaş sendikalara duyulan tepkinin ilerici sendikalara kanalize edilmesi, mücadelenin devamlılığı açısından gereklidir.

Ancak şu süreçte böyle bir durumun oluşması zor gibi gözüküyor. İşçiler şu durumda kolay kolay hiç bir sendikaya güvenemeyeceklerini dile getiriyorlar. Kendi aralarından seçtikleri işçi sözcülerine ise güvenleri tam.

Patronun işçileri bölme çabalarına karşılık işçiler tek vücut!

ORS'de patronun, işten atılanları geri almayacağını, diğerlerinin işbaşı yapması gerektiği haberini göndermesi üzerine direnişteki işçiler buna sert bir karşılık vererek bütün işçiler işe geri alınana kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirttiler.

ORS işçileri tek bir arkadaşlarının dahi mağdur olmaması için tek vücut halinde hareket ediyor. Bu her işyerinde görmek istediğimiz bir dayanışma tablosudur.

Patron ise sürekli işbaşı çağrısı yaparak grevi bölme çabası içerisinde. Aynı zamanda İŞKUR üzerinden de işçi bulma çabasında.

İşçiler bu süreçte dostu da düşmanı da tanımış oldular desek yanlış olmaz. Kimileri grevlerine destek verdi, yanlarında oldu; kimileri de ya hiç destek olmadı ya da çeşitli bahanelerle işçilerin direnişini görmezden geldi.

Direnin olduğu yere tuvalet getirilmesi için uğraşan işçiler, AKP ilçe başkanı ile bu konuyu görüştiklerinde olumsuz bir yanıt aldılar. Keza Polatlı ilçesinin MHP'li Belediye Başkanı da patronla yaptığı görüşmeden sonra işçilerin direnişi bitirmesi için ikna etme çabası içerisine girmişti. İşçiler ise belediyeye tepkili; kaç gündür direnişte olmalarına rağmen belediyenin bir suyunu dahi içmişlikleri yok.

Görüldüğü gibi işçiler güçlerini, hiçbir yerden, hiçbir kişiden, hiçbir kurumdan değil, kendilerinden alıyorlar. Bu güç, birliktelikten ve üretimden gelen güçtür. Açık ki bu bilince ulaşan işçilerin önünde kimse duramaz.

Emekçinin
Gündemi

Bir davaya uğruna ölecek kadar inananlar bir fabrikayı da örgütleyebilir -3

Fabrikada örgütlenme sürecinde iç illegalitenin ne kadar hayati bir önemi olduğunu yaşadığımız onlarca deneyim üzerinden de görüyoruz. İşçiler patrona karşı örgütlenmenin gizlilik kurallarına uygun bir şekilde yürütülmesi gerektiğinin bilincinde oluyorlar, çünkü onlar açısından hem çalışmanın hem de iş hayatının kendisini temsil etmektedir. Faaliyetimiz sırasında bu konuda deneyimi olan bir örgüt olmamızdan kaynaklı faaliyetçiler olarak ciddi bir sorun yaşamamız gerekir. Fakat hem taban örgütlenmesinin mümkün olduğunca fazla sayıda işçiyi içine alması önemliken, bu sırada gizlilik kurallarına uygun hareket etmeyi nasıl başarabileceğimiz kaygısı imkânsız değildir. Peki nasıl? Bu sorunun yanıtı uygun bir örgütlenme modeline sahip olmayı gerektirir. Geçmiş deneyimlerde görüldüğü gibi fazla sayıda ve birbirinden haberi olmayan komiteler oluşturma yoluna gidebilmek şimdilik en doğru yoldur. Gereçli hedefimiz ise örgütlenme çalışmasının erken desifre olma durumunda içeriden sürece müdahale edecek güçleri bırakabilecek bir çalışma tarzı yaratmak olmalıdır. Bu konuda boşluk varsa, çalışma hızla desifre olarak patronun kulağına gidebilir. İlişki kurduğumuz işçilerin kişiliklerini tanımaya çalışmak yeterli olamayabilir, bu konudaki değerlendirmelerimiz bizi yanıltabilir. Bu yüzden fabrikadaki tüm işçilerin birbirini tanımadığı bir çalışma ve örgütlenme tarzı önem kazanıyor. Tabii bu aşama fabrikalarda bu sayıya ulaşma imkânımız varsa geçerlidir. Aksi halde sadece tek bir fabrika komitesi oluşturabilecek sayımız varsa bu çalışma en diri hassasiyetle, en son ana kadar desifre edilmemeye çalışılmalıdır.

Hem fabrika örgütlenmesinin bekası için hem komitelerin desifre olması durumunda bizim fabrika ve örgütlenmesi ile bağlarımızı koparmayacak bağ; işçilerle kurduğumuz siyasal bağdır. Bu bağ bizim için elimizde tarlaya ekme için sakladığımız tohum gibidir. Yeri ve zamanı geldiğinde o tohumlar tekrar o tarlaya ekilecek, tekrar sulanacak, beslenecek ve tekrardan ürüne dönüşecektir.

Komiteleşmeyi ve işçilerle siyasal ilişki kurabilmeyi başarmak, çalışmamız kesintiye uğrasa bile öncü işçilerle bağımızın sürekliliğinin güvencesidir. İşçilerle fabrika zemininde kurulan bağ siyasal bir bağ haline getiremediğimizde, hareketli süreç geride kaldığında ilişkilerimizin zayıfladığı ya da koptuğu görülmektedir. Sonra verilen bütün emekler sil baştan yaşanacak ve özelde fabrika genelde de sınıf örgütlenmesi sekteye uğramış olacaktır. Unutulmamalıdır ki bu bağ fabrika örgütlenmesine başladığımız ilk işçiyi ilişkiye geçtiğimiz andan itibaren örgütlenme hafızamızda olmalıdır. Kimi yanlış yaklaşımlardaki gibi işçinin önce sendikal anlamda bir olgunluğa gelmesi beklenmemelidir. Devrimciler yeteneklerini ve sabırlarını iyi kullanan örgütçü sanatkârlardır. Zamanı iyi kullanır ama aceleci değildir. Dürüsttür ama her doğruyu her yerde söylemezler. Cesurdur ama bireysel kahramanlığa soyunmaz. Her gelişmenin kolektif şekilde kitlelerle olacağına inanır. Yani konumuza dönecek olursak faaliyetimize yönelik patron saldırısını önden görebilmek ve fabrika dışında kalma tehlikesine karşı önden işçilerin örgütlü tepkisini örgütleyebilmeyi gözetebilmek gerekir. Böyle bir durumda, işçilerin de karar sürecinde fikirlerinin alınarak katılacağı kimi militan tutumlar olarak, işçilerin güvensizliğini ve örgütlenmeye yönelik müdahalenin yol açacağı moral kırılığını engelleyebiliriz.

İşten atma saldırısı karşısında hızla direnişi örgütlemek fabrikada ve bölgedeki fabrikalarda önemli bir etki yaratacaktır. Direnişler, o fabrikanın bulunduğu sanayi bölgesine sınıfın yakıcı sorunları üzerinden seslenme, örgütlenme ve mücadele çağrısını her zamankinden daha etkili yapma imkânı demektir. Direniş sürecinde sınıf adına güçlü söz söyleme bilinciyle davranabilmeliyiz. Gerektiğinde ama tereddüt etmeden hızla çadır açmak, bildiri çıkarmak, diğer sınıf güçleri ve devrimci kurumları harekete geçirmeye çalışmak, kamuoyu yaratmak, dayanışma ağı örmek önemli bir etki yaratacaktır. Geçmişte anlayışımız olumlu bir tabloya sahip olmakla birlikte, bu açılardan yaşanan zayıflıklar, yaptığımız bazı önemli yanlışlar bizi fabrika zemininden kopma riski ile karşı karşıya bırakmıştır. Önemli olan deneyimlerimizden öğrenerek, süreci farklılaştırabilecek bir iradeyi sergileyebilmektir.

Bunu hayata geçirecek projelerimizi büyütmek, hedef konulan çalışmalara güçlü, inandırıcı bir şekilde katılmak lütf değil sorumluluktur. Hemen yanı başımızda duran içinde yoldaşlarımızın da bulunduğu ve anlayış olarak varlık gösterdiğimiz sendikalara güç vermek bizlerin sınıf mücadelesini ne kadar önemseydiğimiz kanıtı olacaktır. Bir tek fabrika örgütlenmesi bile çok ciddiye alınacak bir çalışmadır. Sanayi havzalarında fabrikalara tutunamayan, fabrika örgütlenmelerini tesadüflere bırakan, sadece toplantıdayken fabrikalarda örgütlenmenin öneminden bahseden, fabrika örgütlenmesini salt DDSB'nin yapacağına inanarak el atmayan, çalıştığı fabrikayı örgütleme kaygısı gütmeyen hiçbir kolektif genelde de anlayış sınıfı iktidara asla taşıyamayacaktır. (Bitti)

Kader, fıtrat değil, işçi katliamı!

H. Merkezi: Her gün yeni bir iş cinayeti haberi ile karşılaşıyoruz. Son günlerde yaşanan iş cinayetlerini sizlere aktarıyoruz:

26 Ağustos günü, Bursa Harmançık'ın Yolçatı Mevkii'nde 30 işçinin çalıştığı Hayri Öğelman Krom Maden Ocağı'nda zeminin 40 m. derinliğinde işçilerin çalıştığı sırada meydana gelen göçükte **Mustafa Evren** hayatını kaybetti.

28 Ağustos günü, Adana'nın Yüreğir ilçesine bağlı Doğankent Mahallesi'nde bulunan Tarım İl Müdürlüğü Doğu Akdeniz Tesisleri'nde su tesisatçısı olarak çalışan, **Hüseyin Aydın** isimli bir

işçi, tesise ait su kuyusunda bozulan su motorunu çıkarmak için indiği kuyuda elektrik akımına kapılarak yaşamını yitirdi.

31 Ağustos günü, Zonguldak'ta kaçak kömür ocağında çalışan işçiler **Erol Gün** ve **Ahmet Şen**, karbondioksit gazından zehirlenerek yaşamlarını yitirdi.

1 Eylül günü, Aydın'ın Efeler ilçesi Cuma Mahallesi'nde yapımı devam eden inşaatta çalışan 16 yaşındaki **Burhan Tutak** dengesini kaybedip 25 metrelik yükseklikten düşerek hayatını kaybetti.

Aynı gün, Mardin'in Derik ilçesinde belediyede temizlik işçisi

olarak çalışan **Adnan Akan**, arkaadan gelen bir kamyonun çarpması sonucu hayatını kaybetti.

2 Eylül günü, Kütahya'nın Tavşanlı ilçesinde faaliyet gösteren özel bir şirkete ait maden ocağında meydana gelen göçükte **Mustafa Oran** toprak altında kalarak hayatını kaybetti.

Aynı gün, Bitlis'in Ahlat ilçesi Selçuklu Mahallesi'nde AKP'li Ahlat Belediyesi tarafından yapılan AVM Eğlence Kültür ve Ticaret Merkezi'nin 3'üncü katında göçük meydana geldi. Göçük altında kalan ve 2 saat sonra ağır yaralı olarak çıkartılan **Mahmut Yiğit** isimli işçi yaşamını yitirdi.

Amasya Hapishanesi'nde açlık grevi

H.Merkezi: Amasya Hapishanesi tutsak Partizanlar gönderdikleri faksla üç günlük açlık grevine girdiklerini duyurdu.

TC'nin son süreçte azgın bir şekilde başlattığı saldırıların, katliamların ve tutuklamaların tüm hızıyla sürdüğü vurgulanan açıklamada şunlar yer alıyor: "YJA Star gerillası Ekin Van'a dönük insanlık dışı yapılan pratikler ve Kürt halkının çeşitli illerde yaşama geçirdiği özerklik ve öz savunmaya karşı başlatılan faşist politikalara karşı, Amasya Hapishanesi tutsak Partizanlar olarak 24-25-26 Ağustos tarihlerinde üç günlük açlık grevine girerek protesto ediyoruz. Aynı zamanda daha önce Pirsus'ta katledilen 33 devrimci için, PKK'li tutsakların başlatmış olduğu üç günlük açlık grevine Amasya Hapishanesi tutsak Partizanlar olarak destek verdiğimizizi bilgilendirmek istiyoruz."

Bursa'da katliamlara son eylemi

Bursa: 27 Temmuz günü YDG ve Dev-Güç, "Katliamlara, operasyonlara, tutuklamalara son, yaşam devrimci dayanışma" şiarı ile bir basın açıklaması düzenledi.

Partizan'ın da destek verdiği basın açıklamasında, yapılan katliamlara, köy boşaltmalarına, operasyonlara, tutuklamalara değinilerek gerçekleştirilen faşist uygulamalara halk gençliğinin kendi özgücüne inanarak tepkisini ortaya koyması gerektiğine değinildi. Açıklamanın devamında devletin gerçekleştirmiş olduğu tüm katliamlardan hesap sorulacağı vurgulandı. Açıklama oturma eylemiyle sonlandırıldı.

Şehide Pirsus'e namirin!

Elbistan: 28 Ağustos tarihinde Elbistan'da ESP ve SGDF'nin çağrısı ile Elbistan Hacıbektaş-1 Veli Anadolu Kültür Vakfı Cemevi'nde, Suruç şehitleri için bir anma programı düzenlendi.

Şehitler için düzenlenen anma programına Partizan, YDG ve YDK da katılarak destek verdi. Saygı duruşu ile başlayan anma programında ESP MYK üyesi Sibel Işık, SGDF adına Ezgi Ceritli ve HDP Maraş PM üyesi Aziz Tunç konuşmalar yaptı.

Yapılan konuşmaların ardından anma yemek dağıtımı ile son buldu.

İnfaz edilen bedenler mesaj veriyor:

TC devleti, Kürt ulusunun savaşıarak elde ettiği kazanımları baltalamak için başlattığı katliamlara devam ediyor. T. Kürdistanı'nda başlayan katliamlara karşı Kürt ulusunun elde ettiği mevzileri can ve kan pahasına savunması ve hakim sınıfların askeri mevzilerine sarsıcı eylemleri devam ediyor. Rojava'nın ilanı ve DAİŞ'e karşı elde edilen zaferin ardından Kürt halkının bu süreçte Türk hakim sınıflarına seslenerek "DAİŞ'leşerseniz Kobanê'leşiriz" sloganı hayat buluyor.

7 Haziran seçimlerinin ardından Türk hâkim sınıfları bir gerçeğe şahit oldu. Kuşkusuz bu gerçeğin kaynağını demokratik devrimler kalkışmasının diyarı olan Ortadoğu'daki politik dengeleri göstermektedir. Ortadoğu halklarının emperyalizm ile olan çelişkilerinin en bariz görüngüsünü yaşadığımız bu süreçte isyanlar gericileştirilmeye başlandı. Bu gericileştirme hamlesi kapsamında hortlatılan DAİŞ vb türevleri her ne kadar miadını doldurduğu düşünülse de bu görüngüde böyle değildir. Esas olan DAİŞ'e karşı savaşımın bu gün Kobanê gibi T. Kürdistanı'nda TC ile verildiğidir.

DAİŞ'leşen TC, Kobanê'leşen halk

Belki bu slogan bir çelişki yaratabilir. Elbette TC, DAİŞ'tir ve Kobanê'de Kürt ulusunun örgütlü gücü PKK'dir. Bu gerçek reddedilemeyecek kadar açıktır. Bugün ise Ortadoğu'nun makûs tarihi Türkiye Kürdistanı'nda yaşamaktadır. Türk hakim sınıflarının imtiyazları için başlatılan savaş süreci bu süreçte Kobanêleşen Kürt halkının sloganları ile birleşiyor. Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan ve Başbakan A.Davutoğlu'nun yaptığı her konuşmada dillendirdiği "son terörist kalmayınca kadar..." sözleri halka karşı gerçekleştirilen operasyonlarla

ŞER ŞER ŞER!

tam bir "devlet terörü" halini alıyor. Gerçekleştirilen doğa, insan ve hayvan katliamlarından yola çıkarak egemenlerin temsilcilerinin bu sözlerini şöyle yorumlamak daha doğru olur: "son ağaç, son insan, son hayvan kalmayınca kadar..." Neticesinde TC devleti nezdinde, Kürdistan bölgesinde yaşayan ve nefes alan üç yaşındaki çocuk da, merada otlanan katır da, rüzgarda yaprakları oynayan ağaç da terörist olma

T.Kürdistanı'nda "OHAL" ilan eden TC'nin sokağa çıkma yasağını halk sokakları doldurarak karşılıyor. Bu hafta içerisinde devletin en yoğun saldırılarına maruz kalan Gever ve Dersim'de gerilla ve sivil halka yönelik katliamlar gerçekleştirildi. Devletin saldırılarına karşı topyekun direniş ve serhildan ilan eden Kürt halkı, katledilen ve yaralanan gerillalarının alnından öperek selamlıyor gerilla savaşını ve o savaşın öznesi olan gerillalarını. Hiç kuşkusuz her şehit olan gerilla, barışı savaşarak elde edeceğimiz sloganlarıyla düşüyor toprağa ve mesaj gönderiyor: Şer şer şer...

TC, 72 günde 78 kişiyi katletti

H.Merkezi: TC'nin Türkiye Kürdistanı'nda gerçekleştirdiği katliamlar durmuyor. Bölgede estirilen terör kimi yerlerde OHAL şeklinde devam ederken kimi bölgelerde ise evler ve siviller hedef alınıyor. Konuya ilişkin HDP Hukuk ve İnsan Hakları Komisyonu, 17 Haziran ile 26 Ağustos tarihleri arasında yaşanan çatışmalı süreç ve siyasi soykırım operasyonlarının bilançosunu paylaştı.

Bilançoda TC devletinin bölgede gerçekleştirdiği saldırılar sonucunda 72 günde 78 sivil yaşamını yitirirken, gözaltına alınan bin 628 kişiden 298'inin ise tutuklandığı geçiyor.

potansiyeli taşıyor(!)

Halk sokağa çıkma yasağını sokaklarda karşılıyor!

Farqin (Silvan), Varto, Lice, Silopi, Gever ve Dersim başta olmak üzere

Savaş ortamında talan edilmek istenilen seçim süreci!

7 Haziran seçimlerinden elleri boş dönen hakim sınıflar, Erdoğan'ın da söylediği gibi, istedikleri seçim sonuçlarını elde edene kadar seçimlere/savaşa gitmekten asla vazgeçmeyecekler. Egemenlerin Kürt coğrafyası üzerinde ilan ettiği iktidar savaşı, "suyu bulandırıp balık tutma" çabasını ifade etmektedir. Ancak şu bir gerçektir ki Kürt Ulusal Hareketi çakma "barış" sürecinde kitlesinin yüzde 70'ini zor zapt etmiştir. Yani TC suyu bulandırmakla uğraşırken balıklar duru su yatağının yolunu çoktan tuttu...

Ortadoğu Komitesi: 15 Ağustos Büyük Özgürlük Yürüyüşüdür

H.Merkezi: Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninist'e bağlı Ortadoğu Komitesi yayımladığı bir açıklama ile 15 Ağustos'u kutladı.

Elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamada, "Özgürlüğü için savaşmayan halklar ve uluslar köle kalmaya ve yok olmaya mahkûmdur. Kürt

ulusuna dayatılan ve reva görülen köleliğe karşı ilk büyük gerilla yürüyüşüdür..." denildi, devletin operasyon ve saldırılarına dikkat çekildi.

PKK'nin 30 yıllık tarihi boyunca TC devletinin defalarca imha ve yok etme saldırılarına karşı direndiği vurgulanan açıklamada kazananın PKK

olacağı vurgulandı. Açıklama, 15 Ağustos atılımının mimarlarından komutan AGİT'e de değinilerek şöyle devam ediyor: "15 Ağustos atılımının komutanı heval AGİT'i ve özgürlük savaşını bugüne dek omuzlarında taşıyan tüm kahraman savaşçıları selamlıyoruz."

Ekin Wan bütün kadınlara savaş çağrısıdır!

H.Merkezi: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bir açıklamada **TKP/ML TİKKO Kadın Komitesi**, Wan'ın Varto ilçesinde YJA gerillası Ekin Wan'a yönelik devlet vahşetini ve tavrını kadınlara yönelik bir savaş çağrısı olarak değerlendirdi. Açıklamada, "Kadınlara kim el kaldırıyor o eli kırın" diyen Ekin Wan'ın sözlerini hatırlatan Kadın Komitesi "Ekin Wan'ın bu sözünü tutacağız ve o elleri karacağız!" sözlerine yer verdi.

"DAİŞ çetelerinin en çok kadınlar tarafından öldürülmekten korktuğu bilinmektedir. İşte TC devleti de en çok kadınlardan korktuğunu bu şekilde ortaya sermiştir. Kadın gerillaların cenazeleri karşısında dahi bu kadar alçaklaşabilmektedir. Böyle yaptığında kadınlara gözdağı verebileceğini sanan devlet tam tersine zihniyetini, aklından geçenleri açığa vurmuş ve biz kadınları daha da öfkelenmiştir" şeklinde devam eden açıklamada "Ekin Wan olayından sonra bütün kadınların öfkesi, hıncı, ellerinde olan ne varsa devlete çarpacaktır/çarpmalıdır!" denildi.

Açıklama "Silah seslerimizi

zılgıt seslerimize karıştırarak düşmanımızın korkularını büyütelim ve Ekin Wan gibi binlerce kadının intikamını alalım!" şeklinde sona erdi.

Kadın gerillalardan Ekin Wan için eylem!

27 Ağustos günü sabah saat 07.10'da ise TKP/ML'ye bağlı TİKKO kadın gerillaları Derسيم'e bağlı Geyiksuyu'nda yapımı yeniden başlatılan bir karakola eylem düzenledi. Yakın mesafeden etkili vurulan karakolda 2 askerin öldüğü belirtildi. TKP/ML TİKKO kadın gerillaları tarafından yapılan eylemin Ekin Wan anısına gerçekleştirildiği ifade edildi.

Gülsuyu'nda polislin Ekin Wan ve Baran Çağlı tahammülsüzlüğü

Gülsuyu: 29 Ağustos günü Özgür Gelecek okurlarının Ekin Wan ve Baran Çağlı için pankart hazırladığı sırada Nurettin Sözen parkına gelen polis pankartları zorla aldı.

Parkta tehditlerle uzaklaşan polisler araçlarına binerek uzaklaştı. Ö-G okurları ise sloganlarla "Katil polis Gülsuyu'ndan defol" sloganlarını haykırarak polislin tavrın protesto etti.

Polisin saldırısına karşılık, 30 Ağustos günü YDK ve Partizan imzalı Ekin Wan ve Baran Çağlı için hazırlanan pankartlar otobüs durağına ve Heykel Meydanı'na asıldı.

Çilem'den: "Yarınlara umutla bakıyorum"

YDK'nın çağrısı ile Çilem'e mektup yazan tutsak YDK'lılar, Çilem'in kendilerine yazdığı ve "Dört duvar arasında yavrum sevgiye ve bakıma muhtaç olduğu için öfkeliyim... Sapık, katiller, tecavüzcüler dışarıdayken bizlerin suçlu ilan edilmesine öfkeliyim..." dediği mektubu yolladılar.

Sincan Kadın Hapishanesi'nde bulunan kadın tutsaklar, Yeni Demokrat Kadın'ın mektuplaşma çağrısı yaptığı geçtiğimiz aylarda Adana'da kendisine şiddet uygulayan ve fuhuşa zorlayan eşini öldüren Çilem Karabulut'a mektup yolladılar. Tutsak kadınlar Çilem'in kendilerine yolladığı cevabı bizimle paylaştılar.

Karataş Kadın Hapishanesi'nde tutulan Çilem'in gönder-

diği mektup şu şekilde:

"Sevgili kader arkadaşım (Resmiye ve Deniz), merhaba, Göndermiş olduğunuz yanıtınızı almış bulunmaktayım... Elimize, yüreğinize sağlık... Bu yolda yalnız olmadığımı bilmek kadar mükemmel bir şey yok... Her ne kadar bir can'a kıymış olsam da bu benim suçum değildi... Erkek egemen sistemin suçu... Kadınları yeterince korumayan; ahlakın sadece kadınlar için algılanmasının, namus denilince sadece kadınları sorgulayan sistemin suçu..."

Bütün kadınlar gibi ben de öfkeliyim... Siz de bilin ki yalnız değilsiniz... Devletin bizi yok sayması, eğitim, iş ve yaşam alanlarımızın elinden alınması

sonucu bu yaşananlar... Kadın kimliğimiz zan altında... Toplum ve devlet bize kadın olarak ne yapmamız gerektiğini ya da ne yapmamamız gerektiğini söylemiş sadece; ama biz de düşünen, konuşan, hisleri ve arzuları olan birer bireyiz... Onların sınırları arasında yaşamak zorunda da değiliz. Baskıya, şiddete ve tecavüze uğrayan biz kadınlarız...

Fakat suçlu ilan edilen yine bizleriz... Sizlerin de dediği gibi yeterince ses çıkarabilseydik ne Nevin Hanım ne ben; daha ismini saymadığım; kadınlarımız dört duvar arasında olacaktı.

Bizim yaşadıklarımız hiç kolay şeyler değil... Dört duvar arasında yavrum sevgiye ve bakıma muhtaç olduğu için öfkeliyim... Sapık, katiller, tecavüzcüler dışarıdayken bizlerin suçlu ilan edilmesine öfkeliyim...

Yine de her şeye rağmen hayat devam ediyor... Yarınlara umutla bakıyorum ve bunca zulme rağmen inatla yaşıyorum... Gelecek günler bizlerin elleriyle gelecek ve sevgili kader arkadaşım (Resmiye ve Deniz) sizler de buna inanın... Kalemini sizin yüreğinize bırakıyorum... Umutla kalın..."

Göğün yarısı

"Başkaldırı erkeklerde görülmeyecek bir şekilde kadın benliğinde vardır"

Geçtiğimiz hafta 26-30 Ağustos tarihleri arasında kadınlar, 3. tatil kampını gerçekleştirdiler. Aydın-Didim'de gerçekleştirilen kamptan dönen kadınların en ortaklaştığı nokta; Altinkum'un belki de ülkenin en güzel denizine sahip olduğuydu. Elbette şaka yapıyoruz. Denizin güzelliği ve birlikte tatil yapmanın keyfi tüm kadınların gözlerinden ve de sözlerinden anlaşılıyordu ama tatil kampının tek güzel yanı bununla sınırlı değildi.

Kadınlar olarak öz örgütlülüklerimizi yaratma ve kadın özgürlük mücadelemize Yeni Demokrat Kadın adını vermemizin ardından hemen her anımızı kendimizde, çevremizdeki kadınlarda, toplumsal cinsiyet eşitsizliğe karşı verilen mücadeleye dahilietimizde öğrendiklerimizi tartışmakla geçiriyor; her öğrendiğimiz bizde ayak basılmadık topraklar keşfetme tadı veriyor, okumak-tartışmak-kadınlara buluşmak için oradan oraya koşturuyorduk. Amatördük, tabii ki her amatörülüğün en güzel ve samimi heyecanını taşıyorduk.

Ama yine de; bir saat 60 dakika, bir gün 24 saat, bir hafta 7 gün, bir ay 4,5 hafta, 1 yıl 12 ayı ve bizim amatör heyecanımız bu gerçekliği değiştirecek kadar güçlü değildi. 2 bin yıllık ataerkil sistemin pasını üzerimizden atan tartışmalara zaman yetmiyor ve her tartışma yarım kalıyordu. Birikiyordu yarım kalanlar ve bu, gün geçtikçe bir ağırlık yaratıyordu üzerimizde.

İlk kadın kampı fikri böylesi bir ortamda filizlendi. Ve 2012 yılında ilk kadın tatil kampımızı yaptık. Ardından daha da genişletilmiş bir katılımı 2. tatil kampını gerçekleştirdik. 2014 yılında ise bir ara verdik, ama yine de boş geçirmediğimiz yazımızı; Dersim-Ovacık'ta kadınlar olarak köy çalışması gerçekleştirdik.

Bu sene ise Nisan ve Haziran aylarında gerçekleştirdiğimiz buluşmalarda karar alıp komisyon kurarak hazırlanan bu tatil kampında yapılan tartışmalar önümüzdeki süreçte yapacağımız çalışmaların tetikleyicisi olacak. Özellikle bu çalışmalar içerisinde öne çıkan iki tartışma var, onlar da, "Kadın mücadelesi sınıf mücadelesinin neresinde?" ve diğeri de "Kadın mücadelesi bizim hayatımızın neresinde? Biz kadın mücadelesinin neresindeyiz?" üzerine yapılan tartışmalardı. Üzerimizdeki atılığın atacak, kadın çalışmasının mücadelemiz açısından geri planda kalmasının önüne geçecek ve en önemlisi çalışmalarımızı kurumsallaştıracak adımların planlamasını yaptığımız ancak tüm bunlardan da öte; kadınlık ve erkeklik hallerini delik deşik ettiğimiz, kendi sınırlarımızda gezdiğimiz, paylaşımlarımızı derinleştirdiğimiz, sandalye oyununda uygun sandalye bulamayıp koltuk kenarında terleten sorulara cevap verdiğimiz bu kamptan şu duyguyla çıktık: Kadınlık hallerinin yorucu, sıkıcı, gelişimimizi engelleyen tüm yüzleri ya da erkeklik hallerinin tüm baskıcı, zalimane, aslında güvensiz ve kadın (ve de tüm ezilen cinsler) üzerinden kendini yarattığı gerçeğine rağmen; kadınların en büyük özelliği **direngenliğidir!**

Bu tartışmaları yaptığımızda neredeyse hiçbirimiz **Helene Cixous** "Başkaldırı erkeklerde görülmeyecek bir şekilde kadın benliğinde vardır" sözünü ve keşfini bilmiyorduk. Ama yaşadıklarımız, deneyimlediklerimiz, tartıştıklarımız ve keşfettiklerimiz Helene ile aynı sözü söylemişti bize. Hep güçsüzlüğümüzden, zayıflığımızdan, ezilmişliğimizden, yok sayılmışlığımızdan konuşmanın ve hep bu yönler üzerine tartışmanın/dertleşmenin tek başına yeterli olmayacağını zaten biliyorduk ve son zamanlarda kadınlar arasındaki revaçtaki konumuz buydu.

Ancak eksik ve zayıflıklarımızdan konuşmak yalnızca motivasyonumuzu bozmaz aynı zamanda gerçekliğimize aykırı ve kendimize yapacağımız en büyük haksızlıktır. Çünkü yaklaşık 2 bin yıl önce son bulan anasoylu dönemin ardından insanlığa piramidin altına doğru ilerledikçe artan şekilde baskı ve zulüm uygulayan ataerkillik karşısında bilinçli-bilinçsiz, örgütlü-örgütsüz, küçük-büyük verdiğimiz tüm tepkiler (küçük bir örnek; kız çocuklarının pantolon giymek, bisiklete binmek için verdiği mücadele...) aslında direngenliğimizin ve ataerkilliğe karşı içgüdüsel tepkimizin bir sonucudur.

Biz güçlü ve direngen olanız! İşte bu yüzden de zayıflık ve eksikliklerimiz üzerinden değil direngenlik, eşitlik ve güçlüğümüz üzerinden yükselmek zorundayız. Biz hakkımız ve bize ait olanı, yani dünyayı istiyoruz!

Hedef: 1 Kasım / Parola: Daha fazla saldırganlık!

17 Haziran seçimleriyle birlikte AKP/Erdoğan'ın devreye soktuğu planın ilk aşaması bitmiş benziyor.

Hükümet kurma adı altında geride bırakılan 45 günlük sürenin AKP açısından zaman kazanmak, iç uyumunu yeniden sağlamak ve güçlendirmekle, elbette en önemlisi de rakibini/rakiplerini zayıflatmakla geçtiği, bunu hedeflediği açık.

Bugün dümeninde AKP'nin oturduğu TC devleti, planlarını bozan ve oyunun dışı üzerinde belirgin bir etki yaratan yurtsever güçlere yönelik kapsamlı bir saldırganlık başlattı. T. Kürdistanı'nın birçok ilinde yaşanan yoğun çatışmaların arka planında faşizmin bahsini ettiğimiz, zayıflatma, gücünü kırma, etkisizleştirme amacının yattığını söylemek yanlış olmaz. Seçim hükümetinin yapısına ve nasıl kurulduğuna bakmak bile Erdoğan'ın/kaçak sarayın neler yapmak istediği konusunda yeterince fikir veriyor. Erdoğan/AKP, 1 Kasım'a kadarki süreyi büyük bir taarruz ruhu ve yaklaşımıyla ele alacak gibi görünmektedir.

provokasyon vb. yöntemleri, dahası istediği sonucu alamadığı durumda seçimin ertelenmesini de içeren kapsamlı hazırlıkları olduğu anlaşılıyor. Yapılan anketler 1 Kasım'da yapılacak bir seçimde birkaç puanlık değişimler dışında hiçbir parti için esaslı bir değişikliğin olmayacağı noktasında birleşmektedir. Öyleyse tabloyu değiştirecek yeni aktörlerin devreye sokulması gerekecektir. Bugün için mevcut dengeleri sarsacak ve AKP'yi, en kötü durumda oylarını ve milletvekillerini arttırmış bir şekilde sandıktan çıkaracak adımların ne olacağı belirsizliğini korumaktadır.

Ne var ki bu konuda en azından genel yönelim bağlamında belli şeyler söylemek de mümkündür. Görünen o ki TC devleti, Suriye'ye yönelik bir saldırı/ işgali de içine alacak bir kapsamda, boyutlu bir haksız savaş hazırlığındadır. Birkaç gün önce meclisten geçen tezkere buna dönük hazırlıkların ilk adımı olabilir.

Direnışı Büyütelim!

Özellikle Suruç katliamıyla beraber dizgin-

olanaklar açığa çıkardığı 7 Haziran döneminde deneyimlenmişti. T. Kürdistanı'nda yaşanan her saldırıya ve katliama tepki göstermek, sokağa çıkmak ve direnişi büyütmek aynı zamanda daha büyük saldırıların da önüne geçecektir. Bu anlamda sürekli bir savunma durumunun kazandırıcı olmayacağı açıktır. Sınıf mücadelesinin bugünkü panoraması, güç dengeleri ve mücadelenin belirgin yanı, tıpkı 7 Haziran seçimleri öncesinde olduğu gibi TC devleti, hâkim sınıflar ile Kürt ulusal hareketi, Kürt halkı arasındaki bir hesaplaşma ve çatışmayı bu bağlamda bir kopuşu yansıtmaktadır. Son dönemlerde T. Kürdistanı'nda artan saldırıların, yargısız infazların ve katliamların seçim sürecinde daha fazla yaşanabileceği de göz önünde bulundurulduğunda nerede durulması daha açık bir hale gelmektedir. Devrimci, ilerici, yurtsever güçlerle aynı cephede direnişi büyütmek aynı zamanda dostluk temelinde ciddi bir ideolojik mücadeleyi de zorunlu kılmaktadır. Ulusal sorun bugün hemen her kesimin üzerinde en fazla tartışıldığı/konuştugu bir başlıktır. Bu anlamda proletar-

doğan'ın emri ve imzasıyla, 1 Kasım seçim sürecinde AKP'yi güçlendirmek adına göreve getirilen bir saldırganlık ve savaş hükümeti söz konusudur.

HDP, Erdoğan Hükümetine Girmemeliydi

Bu niteliklere sahip bir hükümete HDP'nin bakanlık vermesi, bu süre içinde yaşanacaklara bir yanı sıra bulaşması anlamına gelecektir. Bakanların mevcut hükümetin niteliğini ve temel yönelimini belirleme yetkisi ve gücü yokken başka bir sonucun ortaya çıkması da mümkün değildir.

Devletin meclis ve hükümetler eliyle demokratikleşebileceği, niteliksel bir değişim yaşanabileceği fikri reformizin öteden beri savunageldiği bir görüştür. HDP'nin çeşitli milliyet ve inançlardan halkımıza yönelik kapsamlı saldırıların yaşandığı/yaşanacağı bir süreçte bu savaş arabasının bir parçası olmaması, savunduğu görüşler açısından da daha doğru olurdu. HDP'nin zaten sistem sınırları içinde bir parti olması gerçeği de böyle hatalı bir tutum almasına neden olmamalıydı. Nitekim 7 Haziran'dan bugüne özellikle de Erdoğan/Kaçak Sarayın halka yönelik savaşı kendi iktidarı ve koltuğu adına başlattığı ve sürdürdüğüne yönelik açıklama ve mücadelenin belli bir karşılık bulduğu ve geniş kamuoyunda bir etki yarattığı ortadadır.

“Topluma, ülkeye karşı bir sorumluluktur seçim hükümetinde yer almak... Türkiye'nin istikrarı için biz seçim hükümetinde görev alacağımızı söyledik... Bizim seçim hükümetinde görev almamız da AKP'nin hükümetine ortak olmak değildir” (Selahattin Demirtaş, 20 Ağustos, Habertürk) sözleri en azından 7 Haziran sonrasında Erdoğan/AKP'nin kendi yasalarını hiçe sayarak, hiçbir kural tanımayarak nasıl hareket ettiği açıkça ortaya çıkmışken gerçekçi değildir. Daha şimdiden Davutoğlu'nun HDP'li bakanlara yönelik tehdit ve açıklamaları, hizaya getirme çabaları niyetin ne olduğunu göstermektedir. Bakanlar Kurulunun işleyiş ve iç disiplininin içerde muhalefet etmeye, burada mücadele etmeye uygun olmadığı sayısız deneyimle sabittir.

Zira Bakanlar Kurulu bir meclis yapısından farklıdır ve devletin MGK'dan sonraki en önemli organlarından biridir. Gerek MGK gerekse de Cumhurbaşkanlığı ya da Bakanlar Kurulunun temel amacının devletin bekasını sağlamak olduğu da bir gerçektir. Davutoğlu'nun konuşmalarında bu *“kırmızı çizgiye”* dikkat çekmesi de bundandır. Özetle; HDP açısından doğru tavır, Erdoğan'ın hiçbir yasa ve kuralı tanımadan, meclisin ve AKP'nin dahası Bakanlar Kurulunun üstünde bir yetkiyle, fiili başkanlık rolüyle hareket ettiğini, hükümetin bu bağlamda hukuksuz bir zeminde ve tamamen Erdoğan'ın amaç ve hedeflerine hizmet etmek üzere kurulduğunu açıklayarak bakan vermemek olmalıdır.

Daha Fazla Saldırganlık...

Görünen o ki AKP'ye oy kaybettiren, prestijini ve gücünü zayıflatan, hareket alanını daraltan güçlerin yok edilmesi, yapılamıyorsa pasifize edilmesini içeren kapsamlı bir plan üzerinde çalışılıyor. Bu, daha fazla gözaltı ve tutuklama, daha büyük operasyon ve katliamlar ile bugün fiili olarak yaşama geçirilen her türlü hak arayışı ve tepkinin yasaklanmasında parantezin genişletileceği anlamına gelmektedir. AKP'nin T. Kürdistanı'ndan kaybettiği oyları kazanmaya dönük yeni bir hamlesinin olmayacağı görünmektedir. 7 Haziran öncesinden başlayan ve seçim sonrası giderek ivme kazanan milliyetçi, ırkçı söylemlerin ve tutumların nedeni de bu olsa gerektir.

AKP'nin T. Kürdistanı'nda seçim güvenliği adı altında kitlelerin sandığa gitmesini “zorlaştıracak”, engelleyecek saldırı,

lerinden boşanan devlet terörüyle AKP'nin belli adımlar attığı doğrudur. Ne var ki saldırılar karşısında yurtsever hareketin ve Kürt halkının sergilediği direnişin hesapları bozduğu da bir gerçektir. Öz yönetim açıklamaları ve buna paralel gerçekleşen gerilla eylemleriyle devletin daha şimdiden ciddi anlamda sıkıştığı görülmektedir.

Saldırganlığın yükseltilmesine paralel tepkilerin artacağı açıktır. Geline aşamada coğrafyamızda “doğu” ile “batı” arasında farklı bir politik atmosfer yaşanmaktadır. T. Kürdistanı'nda gelişen direnişin batıdan daha fazla sahiplenmeye, devleti Batıdan daha fazla zorlamaya, direnişi daha fazla yükseltmeye ihtiyaç vardır. Devrimci, ilerici güçlerin Kürt ulusal hareketiyle saldırılar karşısında aynı cephede yer alması ve ortak bir karşı koyuş örgütlemesi devletin en korktuğu şeylerden biridir.

Seçim süreçlerinin bu anlamda önemli

yanın ulusal soruna dair fikirlerini, özgürce ayrılma hakkı ve tam hak eşitliğini savunmak ve tartışmak önemlidir.

Özellikle de bu temelde yaşanan hareketli süreç, ödenen bedeller ve yaşanan çatışma ortamı bu başlıktaki görevleri ertelememelidir. Burada kritik nokta, ideolojik mücadeleyi beraber yürüme, ortaklaşan temeller ekseninde birlikte mücadele etme pratiği sırasında yapmakta yatmaktadır.

Aksi durumda sözlerin ve doğruyu söylüyor olmanın Kürt halkı ve geniş kesimler nezdinde bir karşılığı olmayacaktır. Bu bağlamda özellikle demokratik alanda, reformizmin daha yoğun bir şekilde etkisini göstereceği, daha açık bir hal alacağı, söylemlere ve pratiğe daha fazla yansıtacağı açıktır.

Seçim hükümeti bu temelde tartışmayı hak etmektedir. Hükümetin kuruluş amacı, niteliği ve görevinin çerçevesi bellidir. Er-

CİNAYETİ GÖRDÜK, KATİLİ TANIYORUZ!

Geçtiğimiz hafta henüz üç yaşında olan Alan Kürdi'nin sahile vuran ölü bedeninin fotoğrafı alabildiğine dramatik bir şekilde ülke ve dünya gündeminde yer kapladı. Tek bir fotoğraf, yığınla kelimenin özeti olarak hafızalarda yer etti ve "mültecilik dramına" dair bir sorgulamanın kapısını da ardına kadar açtı. Elbette bu fotoğrafa gelene kadar yaşananların yarattığı bir bilinç vardı ama fotoğraf özellikle Suriye'de iç savaşın başlamasından beri her yanımızı saran mülteci sorununa dair, bilinçlerde travmatik bir sıçrama yarattı.

Buna rağmen bu sorgulama sürecinin de alabildiğine manipülasyona açık olduğu açıktır. Öyle ki Recep Tayyip Erdoğan bile çıkıp bu drama dikkat çekmiş(!) -karakterine uygun olarak- Alan'ın ölü bedeni üzerinden insanlık dersi vererek, kabahati Avrupa devletlerine yıkılmış, böylece kendi-TC devleti-nin "vicdanını" parlatma yoluna gitmiştir. B-20 zirvesinde konuşan Erdoğan; "Akdeniz'i mezara dönüştüren ülkeler bu vebale ortaktır, 3 yaşındaki yavrunun hesabını tüm insanlık vermeyecek mi?" diyerek hesabı temize çekme gayretini ortaya koymuştur.

Alan'ın (aynı kazada ölen annesi ve beş yaşındaki ağabeyinin) Kobanêli olması, zamanında "Kobanê düştü düşecek" diye iştahlananların, üzüntüsündeki/insanlığındaki sahteliği de açık etmektedir. Ama bunun ötesinde TC devletinin Suriye iç savaşındaki muhaptaplığı, "Emevi camiinde namaz kılma" hülyaları, DAİŞ canilerine (ve diğer cihadist gruplara) başta cephaneye üzere sundukları destek fotoğrafta yansıyan cinayetinin suç ortaklığını da faş etmektedir. Ve bu cinayet muhtelif insan kaçakçılarının üzerine yıkılmayacak kadar komplice bir haldedir. Kamuoyuna yansıyan bu fotoğraf -ve bunun gibi daha onlarcası- sadece bir trajediye değil esas olarak bir cinayete şahitliktir.

Cinayettir, çünkü kimse durduk yere yerini yurdunu bırakmamış, yollara düşmemiştir!

Cinayettir, çünkü kimse kendini bile isteye ölümün kollarına atmamıştır!

Cinayettir, çünkü ülkelerindeki katliamdan kaçan bu insanlara geldikleri yerde de insanca yaşam koşulları sunulmamıştır! Türkiye'ye gelen Suriyeli göçmenlerin hangi koşullarda yaşadıkları, devlet tarafından ne çeşit uygulamalara maruz bırakıldıkları henüz hafızalarımızda tazedir. Bırakalım ülke sınırlarını, kimi valilerin göçmenleri il sınırlarının dışına atmaları basit örneklerdir. Göçmenler adeta Türk ırkçılığının yeni test sahası haline gelmiş, göz yumulan-yapılan faşist saldırılar birçoğunu yeniden göçe zorlamıştır. Tüm bunlara rağmen devlet tarafından zaten yapılması gerekenler, gerçeğin üstünü örtmek için halkın gözüne sokulmuştur.

Asıl sorumlu emperyalist-kapitalist sistemdir

Yakın tarihini ABD-İngiliz emperyalistlerinin Afganistan ve Irak işgallerine dayanabileceğimiz bu süreç, en sonu "Arap Baharı"nın sonrasında yapılan emperyalist müdahalelerle aşama atılarak Ortadoğu-K. Afrika coğrafyasını yangın yerine çevirmiş, bölge halklarını savaşın getirdiği katliam, açlık ve yıkımın kollarına atmıştır. Yüzyıllar boyu emperyalist müdahale, işgal ve sömürgeleştirmenin beşiği olan bu coğrafyanın andaki durumunun bizzat sorumlusu yine emperyalistler ve yerel uşaklarıdır. Burada ülke halklarının emeğinin emperyalist merkezlere akması, doğal kaynakların sınırsızca yağmalanması için doğrudan saldırganlıkta kaçınmayan ya da işbirlikçilerini besleyip halkın üzerine salan emperyalistlerdir. Bu durum tarih boyu göçlerin ortaya çıkmasına, yoksulluğun-yokluğun bağrında çırpınan insanların yeni umutlarla başka ülkelere ("medeni" batıya) "kaçmasına" neden olmuştur.

Ancak yukarıda bahsini ettiğimiz nedenlerle bu durum son yıllarda daha beter bir hal almıştır. Durumun tarifi, Avrupa'nın 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana en büyük göç dalgasıyla karşı karşıya olduğuna dair tespitlerde özetlenmektedir. "UNCHR (BM Mülteciler Yüksek Komiserliği -bn-) verilerine göre, göçmen sığınmacı nüfusu, 1959 yılında 12 milyona yakınmış. 1993 verileri bu sayıyı 15 milyonun biraz üstünde gösteriyor. Ondan sonra göçmen, sığınmacı sayısında, 2001 yılına kadar bir gerileme var. O yıl toplam sayı 10 milyon dolayındayken sonraki yıllarda hızla artmaya başlayarak 2005 yılında 37.5 milyona, 2010 yılında 43, 2012 yılında 45 milyona, 2014 sonunda da 59 milyona ulaşıyor." (Ergin Yıldızoğlu-03/09) sayının artış gösterdiği yıllar bile tek başına çok şey anlatmaktadır.

Ama yine de rakamlara konu olanlar şanslı kesimdir. Zira son yıllarda yükselen bir diğer sayı ise âdete katliam düzeyine varan mülteci ölümleridir: "Birleşmiş Milletler (BM) bünyesindeki Uluslararası Göç Örgütü (IOM) tüm dünyada 2014'te hayatını kaybeden mültecilerin sayısını 4 bin 868 olarak açıkladı. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (UNHCR) verilerine göre ise Akdeniz'de 2014'teki ölenlerin toplamı 3 bin 400. UNHCR'in açıklaması

2011'de 1,500; 2012'de 500 ve 2013'te 600'den fazla kişi... " yaşamını yitirmiştir. (Milliyet.com.tr-31/08) Sayının şu zamana kadar her geçen gün arttığını hatırlatmaya gerek yoktur sanırız. Her geçen gün medyaya düşen yeni bir haberle ölü bedenler "evlerimize konuk" olmaktadır.

Burada insan kaçakçılarının insan yaşamını hiçe sayarak, göçmenlerin umutlarını rant kapısına çevirmelerini de hatırlatmak gerekir ancak bu rant alanını yaratanın doğrudan göç olgusuna zemin sunan emperyalist-kapitalist sistem olduğuna gözden kaçırılmadan bu söylenmelidir. Aksi halde egemenlerin suçu sürekli kendi üzerinden atan, işlenen cinayetlerin nedenini karartan yaklaşımına ortak olunmuş olacaktır. Ölü bedenler üzerinden "insanlık sorumlu", "hepimizin kabahati" gibisinden tespitler yapanlar aynı şekilde bilerek ya da bilmeyerek meselenin özünü karartmaktadırlar.

Meşru (yasal) ya da gayri meşru biçimleriyle her türlü pislği üreten mevcut sistemdir. Bunun sonuçları ile yüzleşen ise her zaman ve hiç sekmeden ezilen yığınlar olmaktadır. Bu gerçeklikle yüzleşmediği müddetçe sıklıkla atf yapılan insanlığın gerçek bir kurtuluşa ulaşma ihtimali de olmayacaktır.

Anlamak zor değildir çünkü aynı "insanlık" ölü çocuk resimlerine yabancı değildir. Vietnam da napalm bombalarından kaçarken, Afrika'da açlıkla boğuşurken, Xalepçe'de babasının kucağında, T. Kürdistanı'nda sözde çatışmalarda katledilen nice çocuk fotoğrafı gerçekliğin açık re-

simleridir. Bodrum sahiline vuran Alan'ın küçük bedeni bu zincirin son parçası olmuş, halkı işlenen cinayetin şahitliğine mecbur etmiştir.

Trajik olan ise aynı günlerde TC devletinin, meşruluğu giderek erozyona uğrayan meclisinde yeni bir Irak-Suriye tezkeresinin neredeyse hiç sokak muhalefetine uğramadan kabul edilmesidir. Egemenlerin bu derece pervasızlığının nedeni, halkın etkin bir mücadele sürecine girmemesi, yapması gerekenler tarafından buna yönlendirilememesidir. Bunun karşılığı gazete sayfalarına, televizyon ya da bilgisayar ekranlarına yeni ölü çocuk fotoğraflarının düşmesi olacaktır. O vakit "insanlık"tan bahsetmenin de anlamsızlaşacağı açıktır. Göç yollarında yaşamını kaybeden, en ağır sefalet koşullarında yaşamak zorunda kalan, ırkçı saldırılara maruz kalan yüzbinlerin varlığı, ölü çocuklara yas tutma zamanı da vermemektedir.

Bu yüzden yapılması gereken ilk şey emperyalistlerin ve özeld TC faşizminin bölgedeki (Ortadoğu ve Kuzey Afrika) savaşa yönelik her türlü hamlesi halka teşhir edilmeli bu konuda etkin bir mücadele hattı tutturulmalıdır. Bunun yanında göçmenlerle dayanışmaya dair bir bilinç yaratmak da önemlidir ki bunun birçok olumlu örneği de verilmiştir. En önemli noktalardan biri de ırkçı saldırıların önüne geçmek ve Türk ırkçılığının her türlü biçimiyle mücadele etmektir. Ölü çocuk fotoğraflarının işaret ettiği görev, buna sebep olan egemenlerin değil bizlerin omuzlarındadır.

Tarım işçileri Maliye Bakanlığı'nı işgal etti

H. Merkezi: SAO Brezilya'da, Topraksız Tarım İşçileri Hareketi (MST-Movimento dos Trabalhadores Sem Terra) üyeleri Maliye Bakanlığı'nı işgal etti.

Federal hükümetin tarım reformu kapsamında işçi fonunu yarıya indirmesini protesto eden işçiler, sorularına cevap bulana ve bakanlık tarafından muhatap alınana kadar "işgallerini" sürdüreceklerini belirtti.

Sabah saatlerinde Sao Paulo kentinde gerçekleşen eylemde, yaklaşık 2 bin işçinin bakanlık binasına gelerek eylem baş-

lattıkları ve tarım işçilerine ayrılan bütçenin kesintisiyle ilgili bir yetkiliyle görüşene kadar bakanlıktan ayrılmayacaklarını açıkladıkları öğrenildi.

Öte yandan sosyal paylaşım sitesi Facebook'da yayımlanan ve MST koordinatörüne ait olduğu iddia edilen videoda Brezilya Devlet Başkanı Dilma Rousseff ve Maliye Bakanı Joaquim Levy'nin suçlandığı bir bildiri yayımlandı. Videoda Rousseff'in birinci döneminde yaptığı tarım reformlarının "korkunç" olduğu ve ikinci dönemde de aynı hataların tekrar

edildiği iddia edilerek, bütçe kesintilerinin işleri daha da kötüye götüreceği açıklamasına yer verildi.

MST üyeleri, eylemlerini ülke geneline yayarak, Porto Alegre, Recife, Fortaleza, Florianopolis, Curitiba, Palmas, Paraiba ve Bahia gibi kentlerde de hükümet binalarını işgal etme eylemleri yapacaklarını duyurdu.

Ne olmuştu?

Brezilya federal hükümeti tarafından başlatılan tarımda reform paketi çerçevesinde 2 milyar dolar olan fonun 500 milyon dolara indirilmesi kararlaştırılmıştı. Yaklaşık 1,5 milyon üyesi olan

MST hareketi, halkın Brezilya genelindeki ekilebilir arazinin sadece yüzde 3'üne sahip olabildiğini belirterek, 1970'den beri tarım işçilerinin toprak sahibi olabilmeleri için siyasi mücadele veriyor.

Suriye'de tekfiricilerin son çırpınışı saldırısı Foa ve Keferya

Suriye'de süregelen savaşın birçok evrede seyir izlediği, bölgesel ilişkilere bağlı olarak gelişim gösterdiği veya gerilediği bilinmektedir. Emperyalistler arası bu ilişkilerin her değişiminde değişmeyen tek bir gerçek var ki o da, Ortadoğu halklarına dönük katliamlardır. Tarihin çöplüğünden çıka gelen tekfirci, ideoloji ve türevleri bölgede Ortadoğu düşüncelerini yaymaya çalışmaktadır. Adeta Ortadoğu'yu Ortadoğu karanlığına sürüklemek isteyen DAİŞ ve türevi örgütler özellikle bölgede askeri, ekonomik siyasi tüm hamlelerini emperyalizmin imtiyazları şeklinde atarken katliamları ise İslami düşünce kapsamında yapmaktadır.

Bölgeyi Hristiyan ve Şiilere dönük bir cehennem dönüştüren tekfiricilerin yeni katliam bölgesi Şiilerin yoğun yaşadığı Foa ve Keferya oldu. Uzun süredir Baas rejimi ve Hizbullah ile bölgede ateşkes sağlanırken bu ateşkes yakın zamanda bozuldu. TC, Suudi Arabistan, Katar ve Ürdün tarafından örgütlenen Nusra Cephesi

ve Ahraru'ş Şam adlı grupların liderliğindeki Fetih Ordusu bu bölgede ciddi katliamlar gerçekleştiriyor. Tekfirci örgütlerin Lübnan sınırındaki Zebedani bölgesine yönelik operasyonlarının ardından İdlib'in Foa ve Keferya beldelerini hedef alması bölgede büyük tedirginlikler yarattı. Zira katil sürülerinin bu bölgeye girmesi halinde Suriye savaşında yaşanacak en büyük katliamı beklenmektedir.

Neden Foa ve Keferya?

2011 yılında başlayan çatışmalarda nüfusunun 10 bin olduğu belirtilen Foa ve Keferya, hem toplumsal dokusu hem de İdlib'de ele geçirilemeyen tek yer olması bakımından silahlı gruplar açısından önem taşıyor. Tüm bunların yanında bölge aynı zamanda lojistik destek anlamında bir hat görevi görürken aynı zamanda bölgede uzun süredir tekfiricilere karşı savaşan Hizbullah örgütünün askeri kaynakları ve gücü kesmeyi hedeflemektedir. Yani sonuç olarak

Foa ve Keferya'ya dönük saldırı Suriye savaşında stratejik bir yer tutmaktadır.

Her ne kadar basında "Şii köyleri" diye anılsa da Foa ve Keferya, hem silahlı grupların tehdidi sebebiyle binlerce Sünni'nin sığındığı bir yer olması hem de nüfusunun 40 bini aşması sebebiyle ne 'Şii' ne de 'köy' olma özelliği taşıyor. Krizin başlarında çoğunluğunu Şiilerin oluşturduğu 10 bin civarında bir nüfusa sahip olan Foa ve Keferya'nın şimdiki nüfusu 40 bindir. Başta Maarat Mısırın olmak üzere silahlı grupların kendilerine katılma teklifini reddeden binlerce Sünni'nin ve silahlı grupların tehditlerinden korunmak için civardaki köylerini terk eden Şiilerin sığınmasının bu beldelelerin nüfusunun kısa sürede artmasına neden olduğu bilinmektedir.

Suriye ordusu ve Hizbullah'ın Lübnan sınırındaki Zebedani'de başlattığı operasyonlar, birkaç defa Foa ve Keferya'nın da dahil edildiği ateşkes girişimlerine konu oldu.

Türkiye sınırındaki Foa ve Keferya ile Lübnan sınırındaki Zebedani'yi aynı ateşkes içerisinde bir araya getiren temel etken, iki bölgede de savaşan tarafların aynı olmasından kaynaklanıyor.

DAİŞ'in de az sayıda militanı olmakla birlikte Zebedani'deki silahlı grupların büyük bir çoğunluğunu Ahrar Şam ve Nusra Cephesi grupları oluşturuyor.

Fetih Ordusu'nu oluşturan Nusra ve Ahrar Şam, Suriye ordusu ve Hizbullah'ın Zebedani'deki operasyonlarını durdurmak için nüfusunun çoğunluğunu Şiilerin oluşturduğu Foa ve Keferya'ya saldırarak denge kurmak istiyor.

İTİF ve anarşistler Merkel'i protesto etti

İsviçre: 15 Nisan tarihinde ATİK aktivistlerinin tutuklanması, İsviçre'de tutuklu bulunan Mehmet Yeşilçalı'nın Almanya'ya iade edilmek istenmesi üzerine sürekli ve düzenli bir şekilde, dayanışma komitesi ve koordinasyon tarafından eylemler devam ediyor.

3 Eylül günü Alman Federal Devlet Başbakanı Angela Merkel İsviçre Bern Üniversitesi'ne yapacağı ziyareti esnasında protesto edildi. Protesto eylemi için Bern Üniversitesi önünde toplanan kitle

tutsakların resminin olduğu pankartı, Mehmet Yeşilçalı'ya özgürlük pankartını taşıdı.

Merkel ve İsviçreli bazı bakanlar üniversiteye girerken kitle "Politik tutsaklara özgürlük", "ATİK'li tutsaklara özgürlük", "Mehmet Yeşilçalı'ya özgürlük" sloganları attı.

Eylem öncesi İTİF, YDG ve Anarşistlere Bern Tren istasyonu içinde keyfi kimlik kontrolü, esasında eyleme gidilmesi amaçlı engellemeler gerçekleştirilse

de, eyleme katılmak isteyen grup istasyon içinde pankartların açarak beklendi. Poli-

sin kontrol sonrası bırakılmasıyla üniversite bahçesine geçilerek eylem başlatıldı.

Üniversitenin giriş ve çıkışında yoğun protestolar yapılırken, alınan güvenlik önlemleri ve protestoların görünmesini engellemek ve Merkel'in kitleyi görmemesi için polis otobüsleri çekildi. Ancak tüm bu engeller boşa çıkarılarak, Merkel'e ve İsviçre'li bakanlara verilmesi gereken mesajlar verilmiş oldu.

YÜKSELEN HALK HAREKETLERİ VE YENİ OLANAKLAR...

Proletaryanın iktidarı için sınıfa önderlik etmede Proletarya Partisi nasıl bir zorunluluksa Proletarya Partisi'ne önderlik için de kendi kadrolarını yetiştirip-geliştirmesi ve koruması aynı şekilde zorunluluktur. Proletarya Partisi'nin gelişip büyümesi; devrimci mücadelenin içerisinde biçimlenmiş, kitlelere sıkı bağları olan, proleter ideoloji ile donanmış, proleter devrimci kadroların oluşturulmasından geçer. Bundan dolayı komünist parti için kadro politikası ve sorunu her daim pratik mücadelenin en yakıcı sorunlarından birisi olagelmıştır.

Dimitrov yoldaşın dediği gibi “*biz bir bilimsel topluluk değil, sürekli ateş hattında olan bir mücadele hareketi*” olduğumuz için yer yer kadrolarımızdan şehit vermemiz de, tutsak vermemiz de kaçınılmaz. Bunlar canlı, aktif mücadelenin; hele de bizim gibi faşizm koşullarında illegal ve silahlı mücadelenin esas olduğu durumda, istemesek de karşılaştığımız gelişmeler. Hem bu zamansız yitimler ve aksamalardan dolayı, hem de mücadelenin ve hareketimizin gelişen seyrine paralel kadro sorunu bizim değişmeyen gündemimiz olarak varlığını korumakta.

Yaşadığımız ülke ve coğrafyada başta Gezi İsyanı, Kobanê Serhildanı gibi halk hareketleri, işçi grev ve eylemleriyle de ivmesini yükselterek kendini gösteren, artan devrimci durum ve kabarışın da etkisiyle; özgülümüzde ise – en son 7 Haziran seçim çalışmaları başta olmak üzere- son yıllarda yönü kitlelere dönük olan kampanya, faaliyet ve çalışmalarımızın ürününü aldığımız, çevre çeperimizi genişleterek yeni ilişkilere ulaştığımız, yeni yeni genç insanlarla örgütlülüğümüzün yüzünün renklendiği bir gerçek. Bunun için her fırsatta çalışmalarımızla açığa çıkan yeni ilişkilerin, güç ve sinerjisini kalıcı örgütlülüğe dönüştürülmesinin gerekliliğinden bahsedebiliriz. Diyebiliriz ki bu görev bugünün en önemli görevlerinden birisi olarak karşımızda duruyor.

Bu durumda da varolan sorunun çözümlü için ve yakalanan ilişkileri örgütlülüğe dönüştürebilecek, onlara yön verip çekip çevirecek, somut güce dönüştürecek örgütlülükler ve deneyimli tecrübeli kadrolara ihtiyaç olduğu ortada. Az sayıda yoldaşın her tarafa koşmaya her işe yetişmeye çalıştığını görüyor ve biliyoruz. Bundan dolayı da yapılan çalışmaların önemli bir bölümünün eksik kaldığını, işlerin yetişemediğini vs. sıkça duyuyoruz: “Yeterli insan yok”, “eleman yok”, “kadromuz eksik” vb. söylem ve yakınmalarıyla. Peki, bu faaliyetçiler, kadrolar nasıl yetişecek, gökten zembille mi incekler?

Lenin yoldaş, “ortada insan olmadığı iddia etmeye yeltenenleri doğru-

dan duvara dayamayı” öneriyor. Ve; “*sayısız insan var, yeter ki geniş yüreklilikle ve cesaretle, cesaretle ve geniş yüreklilikle ve yine geniş yüreklilikle ve cesaretle*” kitleler arasında propaganda yürütülmesini belirtiyor.

Yani insan yok değil, insan çok. Yeter ki biz onlara ulaşalım, inisiyatiflerini açığa çıkartalım. İnsanların kendiliğinden bize gelmelerini, ulaştığımız çevre çeperdeki insanların yine kendiliğinden öne çıkmasını, görev ve sorumlulukları üstlenmesini beklemeyelim. Kendiliğinden gelişini beklersek daha çok bekleriz ve “eleman yok” diye yaktınmaya da devam ederiz.

Örgütlenme ve Yönetme Sanatı

Devrim tarihine baktığımızda örgütlülüğün bir bilim, ustalıkla işlenmesi gereken bir sanat olduğunu görürüz. MLM örgüt biliminde ise örgütçülük; örgütlenme ve yönetme yeteneği ve becerisidir. Örgütlenme ve yönetme yeteneğini ise devrim yasalarını ve MLM teorii kavrayıp uyguladıkça, kazanabilir-geliştirebiliriz. Sınıfın en bilinçli, en ileri unsurları olmakla övünüyorsak, örgütlenme ve yönetme sanatını da en iyi bizler, proleter devrimciler yaşama geçirebiliriz.

Her örgütlenme kendi ideolojisine, stratejisine ve yönelimine uygun kadrolarını yetiştirir. Bizim kadrolarımızın da kendiliğinden gelişemeyeceği ortada. O halde biz de kendi ideolojimize uygun, yani proleter ideolojiyle donanmış, devrimin ve hareketin yasalarını kavramış, sınıf mücadelesinde ustalaşmış kadrolar yetiştirmek zorundayız. Kadrolar, devrimin ileri militanları, bir günde yetişmeyeceğine göre onların eğitimi ve yetişmesi için ısrarlı ve sabırlı, uzun ve kısa vadeli, genel ve özel programları kapsayacak biçimde çalışma yürütmek durumundayız.

Bugün en temel ihtiyaçlarımızdan olan örgütlenmiş insan, profesyonel faaliyetçi ve kadro sorunumuzu da bu örgütlenme sanatını ustalıkla yaşama geçirerek aşabiliriz. Çevremizdeki ulaştığımız insanların kendiliğinden öne çıkmalarını beklemeyen, gelişim

gösterebilecekleri bilinçli bir faaliyetle öne çıkarıp, yeteneklerini açığa çıkarabiliriz.

Öyle ki devrimci durumun yükseldiği, faaliyetlerimizin genişlediği, bize doğru pek çok yeni insanın yöneldiği bir süreçte, bir taraftan kadro eksikliğinden yakınırken diğer taraftan da gelişmeye açık, deneyimsiz yoldaşlara görev ve sorumluluk vermekten korkuyor, tutuk davranıyoruz. Görev ve sorumluluk vermeden militanlarımızı pratiğin içinde, pratiğin ateşinde pişirmeden geliştiremeyiz de, çelikleştiremeyiz de. İnsanlara görev ve sorumluluk vermekten korkmadan, küçükten büyüğe, basitten karmaşığa doğru adım adım örgütleyip, görev ve sorumluluk bilincini artırıp inisiyatiflerini geliştirerek ileriye taşıyabilir, böylece “yitmeme”, “insan eksikliği” sorunumuzun da önüne geçmiş oluruz.

Elbette görev ve sorumluluklar verirken gelişigüzel yaklaşalım demiyoruz. Öncelikle yoldaşlarımızı tanıyıp, her birinin özgül niteliğini, becerilerini açığa çıkartıp, gerçekliklerine uygun, yaratıcılıklarını en iyi açığa çıkarabilecekleri ve yine her birinin üstesinden gelebileceği, kaldırabileceği kadar sorumluluk ve görev vermeliyiz. Onları tanıdığımız oranda doğru görevlendirmeler yapabilir, onlara güven verebilir, inisiyatiflerini açığa çıkarmalarını sağlayabiliriz.

Görev verdiğimizde de kendi hallerine bırakmadan, onları sistematik olarak destekleyerek, çalışmalarına yardımcı olup, yol göstererek, yönlendirerek, denetleyerek başarısızlıklarında ellerinden tutup, güven kırılmasına izin vermeden, hatalarını eğitimlerinin aracına dönüştürerek onları geliştirebilir, çelikleştirebiliriz. Tabii ki tüm bu desteğimiz ve müdahalemiz onların inisiyatifini kırmadan; tam tersine desteğe, rehberliğe ihtiyaç duyduklarında, partinin ve yoldaşlarının yanı başında olduğunu hissettirecek şekilde olmalıdır.

Son olarak unutmayalım ki bir politikanın başarısı için öncelikle doğru politik bir çizgi, sağlam ve güçlü bir

örgüt ve iyi eğitilmiş kadrolar gereklidir. Yine bu başarının da kadroların öncelikle niteliğine, akabinde de niceliğine bağlı olduğunu unutmamak gerekiyor. Elbette nitelik de sınıf mücadelesinin gelişim seyrine paralel değişiyor. Devrimci durumun yükseldiği, mücadelenin keskinleştiği dönemlerde kadro ve militanlar çok daha hızlı gelişip ve yetişirken; düşüş ve durağanlık dönemlerinde bu gelişim çok daha yavaş olmaktadır.

Bugün tam da sınıf mücadelesinin ateşinde pişip, yeni genç militan ve kadroların çok daha hızlı gelişebileceği bir süreçten geçiyoruz. Nitelik ve nicelik olarak ileri militan ve kadrolarımızı artırıp, geliştirebilmemiz, sınıf mücadelesini yükseltebilmemizin zemini oldukça güçlü. Yeter ki biz, yüzü bize dönük olan kitlelerin içine dalmaktan, sınıf mücadelesinin devrimci okulunda pişmekten geri durmayalım. Stalin yoldaşın dediği gibi “*gerçek devrimci parti kadrolarının yaratılması ve gerçek devrimci önderlerin seçilmesi için mücadeleyi güçlendirelim.*”

Kavgada Ölümsüzleşenler

Munzur Geçgel: Proletarya Partisi şehitlerinden abisi Ali Geçgel'in polisle çatışmada yaşamını yitirmesinin ardından cenazeyi almak için gittiği İzmir'de gözaltına alınan Geçgel, 10 Eylül 1980'de polis tarafından işkenceyle katledildi.

Süleyman Cihan: 1949 yılında Dersim'in Ovacık ilçesinin Hülüküşağı köyünde dünyaya gelen Cihan, genç yaşlarda Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Ancak PP'nin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Cihan bir yandan okurken bir yandan da öğretmenlik yapıyordu. 1974'te BABK'da görev aldı. Zulmün, baskının, işkencenin kol gezdiği dönemlerde aranır duruma düştü. 12 Eylül ile birlikte devrimci saflardaki yığınlık rüzgarına karşı PP'nin cunta koşullarında yaptığı ikinci konferansında genel sekreterliğe seçildi. 28 Temmuz 1980'de düşmanın eline geçen ve PP'nin şehit düşen 2. genel sekreteri olan Cihan, 15 Eylül 1981'de aralarında 12 Eylül ve 90'lı yılların ünlü işkencecilerinden Veli Küçük'ün de bulunduğu işkenceciler tarafından katledildi.

Zühre Dersim: Proletarya Partisi taraftarı Dersim, 14 Eylül 1988'de İsviçre'de yakalandığı kanserden dolayı hayatını kaybetti.

Bektaş Daşgöl: Daşgöl, Almanya'ya işçi olarak gitti. Berlin'de Proletarya Partisi düşünceleri ile tanıştı. Uzun yıllar parti taraftarı olarak mücadele yürüttü. 16 Eylül 1994'te yakalandığı karaciğer hastalığı sonucu yaşamını yitirdi.

Levent Üzümcü'yü yedirtmeyeceğiz!

Söz konusu toplumsa yaşamın derinlerine dokunan, insanların duygularını örgütleyen sanat olduğunda emir büyük yerden gelir. Ekseri “rejim değişikliklerinde!” verilir bu emirler. Muhafif olanın, halkın yanında kalmanın, zulme ve saraylara ortak olmayanların ayağını denk alması için gözdağı namına verilir. Ne var ki tarihi emir verenler değil, emre direnenler yazıyor. Sanatçı-oyuncu Levent Üzümcü'nün Şehir Tiyatroları'ndan yargısız infaz edilmesine ihraç edilmesini de tarih yazacaktır defterine; ama saraydan emir vereni yazmayacaktır.

TC devletinin sanat tarihi, siyasi tarih gibi kara tablolarla doludur. Sanat ve sanatçı-

lar tarihin her döneminde egemen sınıfların baskı ve zorbalıklarıyla karşılaşmıştır. Özü itibarı ile faşist iktidarlara uyuşmayan sanatın, muhalif, ilerici ve devrimci yönü budanmaya; faşist iktidarların hizmetine sunulmaya çabalanmıştır. Baskı ve zorbalığın yetmediği yerde egemen sınıf burjuvazi parayla satın almaya çalışmıştır, sanatı. Sanat ve sanatçılar her yönden egemen sınıflara biat etmeye zorlanmıştır.

Mevcut iktidar da diğer faşist iktidarlara gibi sanata hem ihtiyaç duyuyor, hem de sanatın gelişip-güçlenmesini engelliyor. Egemen olan güç, kendi ideolojisini egemen kıldığı gibi kültürünü de egemen kılmak ister. Sosyal ve kültürel yaşamı değiştirip dönüştürmede sanatın gücünü kullanır. Sanattan ve sanatçıdan çizilen çerçeve dışında hiçbir ürün istenmez. Ya “ucube” olur, ya “dokunan yanar”; ya tehdit edilir, ya da aforoz. Sanat yaptırılmaz, önü tikanarak engellenir.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na girenken İttihat ve Terakki Cemiyeti tüm şair, yazar ve edebiyatçıları toplar. Savaşı övücü eserler yapılmasını ister. Bu zorbalığa biat etmeyenler, eserlerini yayımlayacak yer bulamaz. 1925'lerde Kemalizm'in eseri olan Takrir-i Sükun'la Türkçülüğe dayalı ırkçı, şoven ve milliyetçi eserler dışında muhalif eserler yasaklanır. 1940-50'lerde aydın, şair ve yazarlar “komünist” denilerek yıllarca hapisteye yatırılır. Nazım Hikmet “vatan haini” olurken Sabahattin Ali kafası taşla ezilerek katledilir. Bilinçli bir tercihtir bu. 12 Mart

Darbesi'nden, 12 Eylül AFC'sine faşist iktidara ordunun el koyduğu dönemlerde demokrat, ilerici ve devrimci sanat ve sanatçılar, aydınlar, yazarlar işkencelerle, sürgünlerle uzun hapis cezalarıyla susturulmaya çalışıldı. Yetmedi, 1993 Madımak Katliamı'nda diri, diri yakıldı. TC tarihinin her yılında Ermeni, Kürt, Alevi sanat ve sanatçıları, aydın ve yazarları faşizmin ilk hedefleri arasına yer aldı.

Aktarılan tarihsel dönemlerin ortak yanı faşist rejimin ne oluşturulması, sağlamlaştırılmasıdır. Kendi içinde rejimin kendini güçlendirmesidir. AKP de 13 yıllık iktidarı döneminde Sünni-İslam temelinde faşist rejim temellerini sarsmadan güçlendirmek, kendi anlayışı doğrultusunda şekillendirmek istiyor. Bu süreçte ihtiyaç duyduğu sanat ve sanatçı kimliği, kişiliği AKP'ye biat eden, onun ideolojisini, politikasını, muhafazakar yaşam tarzını topluma kabul ettirecek bir sanat ve sanatçıdır. Sanat ve sanatçının makbülük kriteri budur. Onlara göre bu kriter içerisindeki sanat sanattır; sanatçı da sanatçıdır. Gezi İsyanı'nda destek veren değil; Necati Şaşmaz, Hülya Avşar gibi AKP'ye biat edenler sanatçıdır. 15 yaşında katledilen Berkin Elvan'ı anan, katliamı protesto edenler değil; Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm anayı “yuhalatan”a destek veren Yavuz Bingöl sanatçıdır; yolsuzlukları, ayakkabı kutularına sığmayan milyon dolarları yetim ve kul hakkını yemekten doymayanları, T. Kürdistanı'nda her gün üçer-beşer Kürtleri katledenleri görenler sanatçı değildir. Aydın değildir. Yazar, ressam, şair oyuncu değildir. Yaptıkları da sanat değildir. AKP'nin istediği sanat ve sanatçı profili ağızını her açtığında kadınları aşağılayan Uğur Işlak'tır.

Levent Üzümcü, bir Uğur Işlak, Yavuz Bingöl gibi olmadığı, kendi sanat anlayışında tutarlı davranıp AKP karşıtlarının yanında saf tuttuğu için, muhalif kimliğini AKP'nin sanat ve sanatçılara yaptığı tüm baskı ve zorbalıklara karşı durduğu ve Kemalizm'le bir sorunu olmayıp devleti doğrudan karşısına almadığı halde AKP'ye biat ve itaat etmediği için ihraç edilmiştir. Mesele Üzümcü'nün sanatı ve sanat anlayışı değildir. Onu ihraç eden faşist zihniyetin tahammülsüzlüğü Üzümcü'nün AKP'ye boyun eğme-yişidir. Yargısız infaz misali meslekten ihraç etme Üzümcü nezdinde ilerici, demokrat ve devrimci sanatçılara hem itaat etme çağırısıdır, hem de açıktan tehdit ve gözdağıdır.

Evet “Emir büyük yerden”dir. Fakat demiri kesemeyecek kadar da küçüktür. Sanat ve sanatçılar AKP'ye biat etmeyecektir; faşist baskılara karşı sanat ve sanatın tavrı açıktır: “**Ferman Padişahın hey dost/ Dağlar bizimdir**” (Dadaloğlu)

Pınar Aydınlar'a soruşturma açıldı

H.Merkezi: Pınar Aydınlar'a HDP seçimlerinde yaptığı konuşma nedeniyle soruşturma açıldı.

Sanatçı Pınar Aydınlar'ın İzmir 1. Bölge Milletvekili adayı olduğu 7 Haziran seçimlerinde; seçim çalışmaları kapsamında yaptığı konuşmaları nedeniyle soruşturma açıldı. 3 Mayıs tarihinde yapmış olduğu bir konuşma gerekçe gösterilerek hakkında soruşturma açılan Aydınlar önce karakoldan aranarak ifadeye çağırıldı. Karakol'da ifade vermeyi reddeden Aydınlar durumun savcılıktan tebliğ edilmesi için avukatları aracılığıyla başvurdu. Bu süre zarfına kadar Aydınlar hakkında beş dava açılmış oldu.

sanatçı, dahil olduğu sınıf görüşünce üretimde bulunur. Bizler de –seyirci- o zamansal ilişkileri içinde düşünerek belli bir bilgiye ulaşırız. Ortaya çıkarılan ilişkilerle ele geçirilen bütünü bilgisi yine ilişkiler üzerinden neye dönüşeceğini de bildirir. Böylece geçmiş mevcut konum ve gelecekte ne olacağının bilgisi edinilir. Birkaç ilişkiden böylesi sonuçlar verecek kesin çıkarımlar edinilemez. Ama yol kat edilmiş olur. Şeyler bize sonsuzmuş gibi gelen sayısız dinamik karmaşık ilişkilerle örülükten bilgi edinme süreçleri de karmaşık ilişkilerle örülükten bilgi edinme süreçleri de buna bağlıdır.

Sonuç olarak belirtmek istediğimiz şudur. Yabancılaşmış insan bir soyutlamadır. Çünkü birey insana bir eleştiri yapmaktadır ve bu bizim de burjuva toplumsal sisteme bir eleştirimizdir. Esasen sanat ayrıcalıklarının uğraşı olarak olmayacakken böylesi bir toplumsa sanat eserine ulaşmak bile ayrıcalık haline gelmiştir. Ama bizler sanatın toplumsal bütünü ilişkisel bir parçası olarak varolduğunu; maddeci diyalektiği elinde bulunduran bizler sanatın belli bir bilgi biçimi olduğunu böylece sınıfsal gelişmelerin açık edilebileceğini bilebiliriz.

Toplumsal bütünü parçası olarak SANAT

Bir sanat eserine, sadece bize görüldüğü kadarıyla, onu tüm bağlarından koparıp bir soyutlamaya uğratarak, bakmak, gerçek anlamda eserin anlamına ulaşmamaktır. Çünkü sanat eserleri, içinden çıktığı toplumsal sistemlerin sınıf çelişmeleri içinde ele alınan üst-yapı birimlerinden biridir ve bu haliyle toplumsal yaşamın aynası olma özelliği taşır. Onu bağlantılarından kopma sonucu doğuracak soyutlamaya tabi tutmak bütünlüğünden koparmak olur.

Sanatı bir bütünü parçası olarak değil de her şeyden bağlantısızca ya da platonik, özellikle nesnel dünyadan değil de idealar dünyasından başlatıp nesnel olanla (toplumla) bağlarını koparanlar burjuva sanatçılardır.

Engels, “Anti-Dühring”te gerek nesnel gerekse de zihinsel faaliyetlerimizde karşımıza hep ilişkiler ve etkileşimler labirentinin çıktığını, böylece her şeyin hareketi ile değişimin kesintisizce “olan” ve “yok olanın” bir sürekliliğinden bahseder. “Doğanın diyalektiği”nde de bu ilkeyi ele alır. Şeylerin konumları ne olursa olsun, onları hareketsiz-ölü olarak kavradığımız sürece çelişkiyle karşılaşmayacağımızı ama onları, hareketleri, değişimleri, karşılıklı ilişkileri, içinde ele alırsak çelişkileri görebileceğimizi söyler.

Bu Marksist diyalektik, şeylere (sanat eserlerine de) doğru bakabilmenin yoludur. Bu yoldadır ki bizler, herhangi bir sanat eserinin o an bulunduğu konumunu, geçmişini ve geleceğini anlayabiliriz. Bu bütünlüklü bakıştır: O, bir bütünü parçası olarak vardır. Bu belirlenim aynı zamanda burjuva görüşçülerle aramızdaki kalın farktır.

Şeylerin seyirini ve bağlantılarını söyleyen maddeci görüş birey-toplum diyalektiğinde bütünü ele almamıza olanak verir. Bütünü bilgisine ulaşmada parçalara bölme ve onların ilişkilerini bulma ama tüm bu çabalarımızı bütünsellik içinde yerine getirmede doğru anahtardır. Parça, zaman ve mekâna göre etkisi değişse de bütünü bilgisini verebilir. Bütün, kendi parçasına ilişki üzerinden bu işlevi yüklemiştir. Kendisini parça aracılığıyla gösterir. Parça bütünü bir parçası olarak bütünü belli bir görünüşünü veren biçimdir ve de bütünü amacı, anlamı belirlenmiş olur.

O halde gündelik yaşamda karşımıza çıkan bir estetik nesneye de aynı bilimsel görüşle yaklaşılmalıdır. Eserin amaç ve anlamı bilinirse oradan yansıyan gerçekliğin bilgisine ulaşılabilir. Estetik nesnelere bize doğrudan görünen halleri ile yargılamamalı, gerçekte var olan ve ama çoğu

gözlemlenemeyen karmaşık ilişkileri zihnimizde yeniden kurarak değerlendirilmelidir. Zira sanat eseri içinden çıktığı o toplumun üst-yapı biçimine dahil olarak, o toplumun belli bir özelliğini yansıtan parçasıdır. Marks “şeylerin dış görünüşlerinin özleri ile aynı olsaydı bilime gerek kalmazdı” derken işte bu saklı içsel bağlantılardan bahseder.

Bu, bir idealistin başaramayacağı şeydir ki zaten Marksist diyalektik görüşümüz idealizmin eleştirisidir. Burjuva idealistleri sanatı soyut, zamansız ve değişmez, hareketsiz olarak ele alırlar. Bu, şeyleri tüm gerçek bağlarından koparmaktır. Mutlak bir soyutlamadır ve parçayı bütün yerine koyar. Bütünlük kaybı olur, gerçekte kaybolur.

Oysa maddeci diyalektik yöntemde parçalar bütünü koparılmaz bağları içinde parçadır. Somut bir birliktir. Hareketsizlik dönüşümsüzlük yoktur. Çelişme ve hareket anlaşılmasızın dönüşüm ve gelişim de anlaşılmaz. Toplumsal bütünlüğün tarihsel oluşu onu tarihsel olarak göreceli yapar, onu somut tarihsel dönemlerle sınırlar. Sınıf çelişmeleri ve dönüşümler içinde sanatsal görüşler de buna uygunca değişir. Sınıf mücadeleleri bireyin (sanatçının) bilincinden bağımsız olarak varken

Yeni Demokrat Kadınlar 3. Yaz Kampını Gerçekleştirdi

Yeni Demokrat Kadınlar olarak 5 günlük bir kadın kampı gerçekleştirdik. 26-30 Ağustos tarihleri arasında Aydın-Didim'de gerçekleştirdiğimiz kadın kampımıza Amed, Ankara, Aydın, İstanbul ve İzmir'den kadınlar katıldı.

İlk gün kadın kampımızdan ne beklediğimiz üzerine bir tartışma ile çalışmamıza başladık. Ardından kampımızın ilkelerini, nasıl bir kamp çalışmasında kendimizi rahat, tartışmalarımızı verimli kılabileceğimizi konuştuk ve "Gizlilik, Yargılanmamak, Eşit İlişkilenmek, Söz Kesmemek" gibi hemen her kadının ortaklaştığı ilkelerimizi yazarak evimize astık.

Akşam saatlerinde ise "Bir kadının sevdiğimiz ve sevmediğimiz yönleri" üzerine bir oyun oynadık. Tartışmalarda en öne çıkan örgütlü, örgütsüz, toplumsal cinsiyet bilincine sahip ya da değil; fark etmez, kadınların yaşamlarının her anında direngen olduğuydu. Bunun dışında sevdiğimizi ya da sevmediğimizi belirttiğimiz özelliklerin neredeyse tamamının toplumsal cinsiyet rolleri ile ilgili olduğunu fark ettik ve kadın hallerimiz üzerine bir tartışma yürüttük.

"Erkek olsaydım ... kolay/zor olurdu"

İkinci gün ise güne "Erkek olsaydım ... zor olurdu", "Erkek olsaydım ... kolay olurdu" oyununda boşlukları doldurarak başladık. Verilen cevaplarda genellikle kadınlar olarak yapmak isteyip de yapamadığımız birçok aktiviteyi "erkek olsaydık" yapmanın "kolay" olacağını yazmıştık.

Tartışmalarımız çoğu zaman "Neden zorluyoruz ki, erkek olunca pek zor olan bir şey yok" şeklinde esprilere boğulsa da ataerkil sistemin erkekler arası hiyerarşi yaratığına, bunun da erkekler açısından ciddi zorluklara neden olduğuna ve sonuç olarak aslında erkeklerin insanlıktan çıkarak güçlü görünmek ve her şeyi çözmek zorunda olan bir varlığa dönüştüğüne dikkat çekti. Elbette bu durumun kadın ve LGBTİ'lerin hayatını dar eden erkeklik hallerini meşrulaştırmadığına, aksine karşımadaki erkekliğin aslında nasıl çürük bir zeminden beslendiğini kanıtladığını konuştuk.

Akşam saatlerinde ise bu kez sıra **şarkı söylemekteydi**. Sesi çok güzel olan kadın

arkadaşların varlığı kadın korosu kurma ihtiyacımızı yeniden açığa çıkarsa da topluluk içinde tek başına şarkı söylemenin her kadın için hem zor hem de güzel bir şey olduğunu söylememiz gerek. Daha sonra iki grup halinde şarkılarla atışma yaptık, tabii bu atışmanın eğlenceli bir kışıma dönüşüğünü sizlere söylemeyeceğiz.

Kadın mücadelesi ile sınıf mücadelesi ilişkisi

Üçüncü günün ilk konusu "kadın mücadelesi ile sınıf mücadelesi ilişkisi" üzerinedi. Sınıf mücadelesinin aslında kadın mücadelesini de kapsadığını belirten kadınlar en uzun tartışmayı toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin hangi sınıftan kadınları ne kadar etkilediği ve buradan doğru YDK'nın hedef kitesinin kim olduğu üzerine yaptı. Çeşitli ve hatta kimi zaman birbirine zıt görüşlerle verimli tartışmaların yaşandığı konu daha uzun süreli bir konu olarak gündemimizde olacağı benziyor.

Akşam ise sırada kadınların korkulu rüyası "sandalye" oyunu vardı. Her bir kadının koltuğun tepesine çıkarak herhangi bir konuda 3'er dakika konuşması şeklinde olan oyun hem hepimizi fazlasıyla eğlendirdi hem de terletti.

"Biz kadın mücadelesinin neresindeyiz?"

Dördüncü gün, ilk olarak üç soru üzerinde durduk: "Neden kadın mücadelesi?", "Kadın mücadelesi hayatımızın neresinde?", "Biz kadın mücadelesinin neresindeyiz?"

Söz alan hemen her kadın kendi mücadele yaşamını ve kadın mücadelesi ile ilişkilenme sürecini aktararak bir yanıyla örgütlenme tarihimizi ortaya koydu. YDK nasıl ortaya çıktı, her birimizin yaşamına-mücadele sürecine nasıl dahil oldu ve biz YDK örgütlenmesinin neresine koyuyoruz kendimizi gibi sorulara verdiğimiz yanıtlarla pratiğimizi karşılaştırdık ve buradan çeşitli sonuçlar ortaya çıkardık.

Akşam saatlerinde ise YDK'nın ayakları sağlam bir şekilde yere basan, bağımsız, kurumsallaşan bir kadın örgütü haline gelmesinin yolu ve yöntemleri üzerine çeşitli tartışmalar yaptık. Koordinasyon tolan-

malarını ve buluşmalarını düzenli ve derinlikli bir şekilde ele alan, bölgelerde düzenli toplantılarını yapıp komisyonlar aracılığıyla örgütlenen bir YDK'ya duyduğumuz ihtiyaç ve irade üzerine konuştuk.

Seçimlerde tavrımız ve çalışma tarzımız

Beşinci gün, yani son gün, 1 Kasım'da gerçekleşecek erken seçimde alacağımız tavrı ve çalışma tarzımızı konuştuk. Geçtiğimiz süreçten bugüne HDP'yi destekleme konusundaki sebeplerde köklü bir değişiklik yaşanmadığını vurgulayan kadınlar, aksine son süreçteki savaş ortamının desteklemeyi ittifak derecesine çekmeyi zorladığını belirttiler.

Geçtiğimiz seçimlerde bireye dayalı çalışma tarzından çıkılması aksine kolektif çalışmayı zorlayan bir hat izlemek gerektiği üzerinde durulan en önemli noktalardan biriydi. Bu yüzden de tüm alanlarda ilk olarak yapılması gerekenin kadınlarla toplantı olarak seçimler için somut planlama ve görevlendirmeler yapmak ve kadın adaylar çerçevesinde aktif bir şekilde çalışmaya dahil olmak olduğunu konuştuk. Bu süreçte **Suruç Katliamı**'nda katledilen kadınlar ve Muş-Varto'da bedeni teşhir edilen PKK gerillası **Ekin Wan**'ın sembolleştirilmesinin önemi üzerine konuşuldu.

Kampımızın genel değerlendirmesinin ardından denizle başlayan çalışmamızı denizle sonlandırdık.

Özgür hissettiğim 5 gün!

Kamp yapma fikri kampa gitmeden önce beni biraz germişti çünkü teoriye dayalı bir çalışma olacağını düşünmüştüm.

İlk defa katılacağım için kamp ile ilgili hiç tecrübe ve fikrim yoktu ve hiç hazırlığım, bir ön çalışma yapacak kadar vaktim de olmamıştı. Ancak tatile gidince beklediğim gibi teorik bir eğitim çalışması olmadığını gördüm, bu biraz beni rahatlatmıştı. Çünkü elime birkaç kağıt tutuşturulup ardından "bu yazılanlardan ne anladın" denilecek sanmışım, sanki bir sınava sokuluyorum düşüncesi beni rahatsız eder her zaman için.

Bu kampta materyallerin salt kadınca hallerimiz ve bireysel yargılanmayan düşüncelerimiz, deneyimlerimiz olması güzeldi. Yaptığımız atölye çalışmaları benim düşüncemden farklı düşüncelerin beni ikna edişi ve farklı bir bakış açısı olduğunu kabullenmeme neden oldu. Yani anladım ki "sadece benim doğrum doğrudur" demek kimi zaman yanlış olabilir. Hepimiz orada farklı birer kaynaktık ve bu önemliydi. Gerçekten özgür olmanın bizi ne kadar mutlu ettiğinin bir resmi kaldı hafızamda, özgür bir 5 gün geçirdim kadınca hallerimizle beraber.

Kimi zaman ortaklaştığım kimi zaman ayrıştığım düşünceler oldu. Hani düşünüyorum da ataerkil anlayış elimizden özgürlüğümüzü almış ve ezilen, kullanı-

lan (her anlamda) bir konuma koymuş. Bu fikri her çalışma sonrası biraz daha anlayarak ayrılıyorum kadın çalışmalarımdan...

Kafamda en çok soru sorduğum ve kendimi eksik hissettiğim konu sınıf mücadelesindeki kadın mücadelesine gerçekten destek konusunda neden bu kadar duyarsız kaldığımız, sınıf mücadelesi diyoruz, ezilen halk diyoruz ancak bu ezilen halk erkek egemenliği çerçevesinde dönüyor. Mücadelede savaş veren iki cins ancak baş aktör erkek, gizli-görünmeyen aktör kadınlar... Yani başımızdaki yoldaş dediğimiz erkek arkadaşlarımızın da bizi ikinci plana atıklarını görmek acı ve biz kadınların işini daha da zorlaştıran bir durum. Eksik hissettiğim bir durumda kendi öz güvensizliğim ile alakalı kendimi bu alanda yeterince aktif rol oynamamamla alakalı.

Araştırıp okumadığımdan kaynaklı çoğu konuda yetersiz kalıyorum. Yapmam gereken bir noktada kendimi yetiştirmem gerektiğini anlamam oldu. Tartışılan bir konuda kendimi yetersiz hissettiğim zaman geriliyorum, bu da benim kadınca hallerimden biri, kadın mücadelesi yürütürken politika ve gündem belirlemenin işi kolaylaştırdığı düşüncesine katılıyorum.

İzmir'den bir YDK'lı

Kartal'da "Teori ve Pratik" eğitim çalışması

Kartal: Kartal'da Özgür Gelecek okurları, Mao Zedung'un "Teori ve Pratik" kitabı üzerine bir eğitim çalışması yaptı. İlk olarak "Pratik" başlığı üzerinde yoğunlaşıldı. Bu başlıkta bilgi nasıl elde edilir, pratikten öğrenmek, algısal bilginin kavramlaştırılması ve teorik bilginin pratikte denenmesi doğrulanması konuları ele alınıp tartışma yürütüldü. Sonra diğer başlık olan "Çelişki"ye geçildi.

Öncelikle metafizik görüş tartışıldı; sonrasında ise materyalist diyalektik görüş ile karşılaştırıp konu üzerinde aktarımlarda bulunuldu ve dünyadaki tüm gelişmelerin doğadaki iç çelişkilerin gelişmeleriyle meydana geldiği belirtildi. "Çelişki" başlığı altında bir diğer konu olan "Çelişkinin Evrenselliği ve Özgüllüğü" konularından da somut örnekler verilerek konular arasındaki bağlantılardan bahsedilerek eğitim çalışması sonlandırıldı.

"Ahmet Hazar'a özgürlük"

İstanbul: 23 Ağustos Pazar günü Gebze'de Partizan okurları Erişler Mahallesi'nde devrimcilere karşı gerçekleştirilen operasyonları halka teşhir etmek ve bu operasyonlar sonrası tutuklanan Partizan okuru Ahmet Hazar Şimşek'e özgürlük talebiyle, yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Yürüyüş boyunca "Devrimci tutsaklar onurumuzdur/ serbest bırakılsın", "Gözaltılar tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz", "Ahmet Hazar serbest bırakılsın" sloganları ile mahalle meydanına yürünerek burada basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında Suruç katliamı ve onun ile birlikte başlayan gözaltı ve tutuklama furçasına vurgu yapıldı. Bu süreçte Erişler Mahallesi'nde de gerçekleşen baskı süreci ve tutuklanan Ahmet Hazar'a değinildi. Mahalle halkının Ahmet Hazar'ı sahiplenerek destek verdiği eyleme devrimci kurumlardan **BDSP** katılım gösterdi.

Elbistan'da Özgür Gelecek korkusu

Elbistan: Nisan Yayımcılık tarafından Elbistan'a gönderilen Özgür Gelecek gazetesinin haftalık sayılarının olduğu kargoların MNG kargo tarafından yırtıldığı Özgür Gelecek okurlarınca tespit edildi. MNG Elbistan şubesine Nisan Yayımcılık tarafından gönderilen kargoların MNG kargo tarafından yırtıldığına dair rapor tutularak raporda kargonun alıcıya yırtık olarak teslim edildiği belirtildi.

Tuzluca'yır'da faşistlere geçit yok!

H. Merkezi: Faşistlerin asker cenazelerini gerekçe göstererek önceki gün girmek istedikleri Ankara Tuzluca'yır'da halk, 25 Ağustos günü akşam sokağa çıkarak hem bu provokasyonu hem de AKP'yi protesto etti.

Tuzluca'yır Meydanı'nda bir araya gelen ve "Saray savaş halklar barış istiyor" pankartı açarak "Yaşasın halkların kardeşliği", "Savaşa hayır" sloganları ile meydan boyunca yürüyüş gerçekleştiren kitleye çevredeki insanlar da destek verdi.

Kitle adına açıklama yapan **Aysun Akdoğan**, yapılan provokatif girişimlere tepki göstererek, "tekbirlerle yapılan provokasyonun" çoğunluğu devrimci ve Alevi olan mahalleliye gözdağı vermek amacı taşıdığını söyledi. Devreye soku-

lan savaş, asimilasyon ve bastırma politikalarına karşı halkın her zaman direniş gösterdiğinin altını çizen Akdoğan, bütün herkese de savaş politikalarına karşı daha etkin itiraz etme çağrısı yaptı.

Tuzluca'yır'da önceki gün faşistler Alevilerin ve devrimci kesimlerin yoğun yaşadığı mahalle aralarına girerek tekbirlerle slogan atmış yapılan gösterilere tepki gösteren mahalle halkı, faşistlerin 3 aracını da taşlamıştı.

1 Eylül mesajı: "Birileri için binler ölmesin!"

İstanbul

* **DISK, KESK, TMMOB ve TTB'nin** çağrısıyla Galatasaray Meydanı'nda basın açıklaması yapıldı. "**Milyonlar barış istiyor**" yazılı pankart açan kitle, burada uzun süre "**AKP savaş halklar barış istiyor**" sloganlarını attı. Eylemde kitle adına açıklamayı TMMOB MYK üyesi **Süleyman Solmaz** okudu.

Eylemin ardından İHD, Galatasaray'dan Tünel'e barış zinciri eylemi gerçekleştirdi. Polisin saldırgan ve tacizkar baskısı altında yapılan eylemin son bulunduğu Tünel'de polis bu kez tacizini pratiğe dökerek Birleşik Haziran Hareketi'nin yürüyüşüne saldırdı.

* Partizan'ın da bileşeni olduğu **Barış Bloku**, 1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla 6 Eylül günü Bakırköy Halk Pazarı'nda "**Sarayın savaşına karşı acil barış, acil demokrasi**" şiarıyla miting düzenledi. Barış Bloku'nun bayraklarının taşındığı mitingde kitle, zafer işaretleri eşliğinde "**Çerxa Şore**" marşı eşliğinde saygı duruşunda bulundu.

Barış Bloku adına açıklama yapan **Nuray Sancar**, iktidarın herkesi birbirine düşman hale getirmek istediğini belirtti, savaşın sonucu olarak Batı'da da muhalif seslerin kesilmek istendiğini vurguladı. **DISK** Genel Başkanı **Kani Beko**, Saray'a seslendi, "**Daha fazla kan dökme, kişisel iktidarların uğruna bu ülkeyi ateşe sürükleme**" dedi. Beko'nun ardından **KESK** Eş Genel Başkanı **Lami Özgen**, **TTB** Merkez Konsey 2. Başkanı **Raşit Türkel**, Alevi Bektaşî Dernekleri Federasyonu Başkanı **Baki Düzgün** ve **TMMOB** Genel Başkanı **Mehmet Soğancı** söz aldı.

Mitingde gerilla annesi **Serke Saitoğlu** ile yaşamını yitiren bir asker anne olan **Sevilay Koçbulut** birlikte sahneye çıkarak, barış istedi. Mitingde son olarak **Haluk Tolga İlhan** sahne aldı.

Amed

DBP ve HDP öncülüğünde İstasyon Meydanı'nda bir açıklama yapıldı. Amed DBP Eşbaşkanı **Ali Şimşek**, Kürt ulusuna karşı yürütülen haksız savaşı kabul et-

meyeceklerini dile getirerek, savaşa değil barışa umut olacaklarını söyledi. Daha sonra yapılan ortak açıklamanın ardından konuşan HDP Amed Milletvekili **Altan Tan** ise, barışın bir an önce gelmesi için herkes üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmesi gerektiğini vurguladı.

Ankara

Yüksel Caddesi'nden Madenci Anıtı'na gerçekleştirilen yürüyüş sırasında "**Silahlar sussun barış hemen şimdi**", "**Katil devlet hesap verecek**" gibi sloganlar atıldı. **DISK, KESK, TMMOB** ve **TTB'nin** düzenlediği etkinliğe **YDG, Kaldıraç** ve **ESP** gibi devrimci, demokrat kurumlar destek verdi.

İzmir

Cumhuriyet Meydanı'nda toplanan kitle buradan "**Barış istiyoruz**" pankartıyla beraber mitingin yapılacağı Gündoğdu Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Burada İzmir Barış Bloku Eş Sözcüleri **Nilgün Toker** ve **Cem Terzi** sahneye çıkarak konuşma yaptılar.

Sonrasında Barış Anneleri Meclisi'nin çağrı metnini **Nilgün Toker** okudu. İzmir Barış Anneleri Meclisi Başkanı **Melahat Küçükaydın** yaptığı konuşmada, HDP'nin meclise girmesini Tayyip

Erdoğan'ın hazmedemediğini ve savaşa başvurduğunu belirtirken Tayyip Erdoğan'a yılmayacaklarını ve sonuna kadar barış diyeceklerini vurguladı. Barış Anneleri sahnedeyken Egeli Yörük köylüleri sahneye çıkarak dayanışma mesajı verdiler. Sonrasında sahneye Soma katliamında yaşamını yitiren Somalı madenci **Uğur Çolak**'ın annesi **Gülsüm Çolak**, bu iktidarın özgürlük isteyen halklara düşman olduğunu ve şehit madenci yakınları olarak özgürlük isteyenlerin yanlarında olduklarını vurguladı. Mitingde son olarak HDP İzmir Milletvekili **Ertuğrul Kürkçü** konuşma yaptı.

Bursa

Yüzlerce kişi Setbaşı Köprüsü'nde, "**Bursa Barış istiyor**" yazılı pankart ile yürüyüş gerçekleştirdi. Kent Müzesi'ne yürüyen kitle, Suruç'ta katledilen 33 devrimcinin resimlerini de taşıdı.

Yürüyüşün ardından başta Suruç'ta katledilen 33 devrimci sahsında devrim ve demokrasi mücadelesinde yaşamını yitirenler adına saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından **ÇHD** temsilcisi Emek ve Demokrasi Güçleri adına basın açıklamasını okudu.

Şirnex

Aşitü Meydanı'nda biraraya gelen binlerce kişi Azadî Meydanı'na yürüdü. Kadınlar yürüyüşe barışı temsilen beyaz fistan ve tülbenlerle katılırken, yine yürüyüş boyunca ön saflarda davul ve erbaneler çalındı. Yapılan yürüyüşün ardından Azadî Meydanı'na ulaşan kitle, meydanı hınca hıncı doldururken, etkinlik "**Çerxa Şoreşê**" marşı eşliğinde yapılan saygı duruşu ve konuşmalarla devam etti.

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

İHBAR EDİYORUZ:

Biz katılımızı tanıyoruz

Harcı faşizm olanın politikası ne olur? Tabii ki halka zulüm, katliam, sömürü... TC'nin 90 küsurluk tarihi baskı, zulüm ve katliam politikaları ile dolu. Bu politikalara gerekli cevabı veren muhalif kesimler ise yine her dönem çeşitli politikalarla baskı altına alınmaya, yok edilmeye çalışıldı; yeri geldi idam edildi, yeri geldi zindanlarda işkencelere maruz kaldı... Dönemler, partiler değişti(!) ancak TC'nin harcı gereği politikalarda bir değişiklik olmadı; tersine faşizmin halleri çeşitlendirildi. Halktan delice korkanlar halkın arasına nifak tohumlarını serpererek var olan gücü yok etmeye çalıştılar-çalışıyorlar. Günbegün boyutlanan politikalarla bu korkunun ne denli büyüdüğünü görmek mümkün.

"Terörle Mücadele Kanunu" adında halkın güvenliği(!) için çeşitli yaptırımlara giden TC, hak arama mücadelesini terörize ederek asıl hedefi saptırmaya çalışıyor; çeşitli organları ile söylemlerini güçlendirerek toplumsal kutuplaşmayı yaratıyor. Bu kutuplaşma ile halkın gücünü bölmeye çalışanlar, şimdi de halkı "ihbarcılık"a yönlendiriyorlar. Gözaltı ve tutuklamalarda dayanak bulmakta zorlanmamak için "gizli tanıklık"ı devreye sokanlar, yetinmedikleri bu uygulamaya şimdi de "gizli ihbarcılık"ı ekliyorlar.

Nedir "gizli ihbarcılık"?

31 Ağustos'ta "Terörle Mücadele Ka-

nunu" kapsamına giren "suç"ların faillerinin yakalanmasına yardımcı olanlara veya yerlerini, kimliklerini bildirenlere para ödülü verilmesine dair İçişleri Bakanlığı yönetmeliği, Resmi Gazete'de yayımlandı.

Yönetmeliğe göre, faillerinin yakalanmasında etkinliği artırmak için, işlenişine iştirak etmemiş olmak koşuluyla, kanun kapsamına giren suç faillerinin yakalanmasına yardımcı olanlara, yerlerini, kimliklerini bildirenlere verilecek para ödülünün miktar, usul ve esaslarını düzenleyen yönetmeliğe göre, ödül komisyonu, İçişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Başkanlığı'nda, Emniyet Genel Müdürlüğü ile Jandarma Genel Komutanlığı'nın belirleyeceği üyelerden oluşacak.

Para ödülü verilebilmesi için suçun 3713 sayılı Kanun kapsamında bulunması, verilen bilginin suçun aydınlatılması veya failin belirlenmesine yardımcı olacak niteliğe haiz olması, ödüllendirilecek kişinin suçun işlenişine iştirak etmemiş olması, geçici köy korucuları hariç kolluk, askeri personel veya terörle mücadele ile görevli kamu personeli olmaması gerekiyor.

Ödüllendirme, ödül komisyonu tarafından tespit, ilan edilen ve 3713 sayılı Kanun kapsamına giren suç ve failer hakkında yapılacak.

Suçun aydınlatılmasına yönelik bilgilerin ödüllendirmede değerlendirilebilmesi için, daha önce terörle

mücadelede görev alan istihbarat ve kolluk görevlileri ile bu amaçla görevlendirilmiş diğer personel tarafından temin edilmemiş olması gerekecek. Ödüllendirilecek kişinin Türkiye vatandaşlığı olması gerekmezken, ödüllendirme için ödüllendirilecek kişinin talebi zorunlu olacak.

Ödüllendirmeye ilişkin giderler İçişleri Bakanlığı'nın bütçesine konulacak ödenekten karşılanacak. Hak sahibine yapılacak ödemeler, Ödül Komisyonu kararında belirtilen valilikler tarafından gerçekleştirilecek.

Yönetmeliğe göre ödül verilen kişilerin kimlikleri hiçbir şekilde açıklanmayacak.

Hedef: Kutuplaşma!

Gördüğümüz üzere Hopa'da sel felaketinin ardından "Biraz masraflı olacak ama gerekli düzenlemeyi yapacağız" diyenler söz konusu olan toplumsal muhalefet olunca hiçbir masraftan kaçınıyorlar. Kendi varlığını tehlikeye atan her unsura karşı gerekli "masrafları" yapmaya dünden hazırlar. Bu "masraflar"ın karşılanacağı yer ise halktan gasp edilmiş vergiler... İşçi ve emekçilerin güvencesiz şartlarda, karın tokluğuna çalışarak kazandığı maaşın büyük bir kısmını vergi ile çalanlar, bu paralarla yine halkı cezalandırmayı kendilerine görev biçiyorlar.

Sözün özüne gelecek olursak bu yeni yönetmelik ile birlikte halk kendi parası ile kendini ihbar edecek ve

T. Kürdistanı'nda süregelen haksız savaşın, Baran Çağlı ve katledilen bütün çocukların sorumlusunu artık söylememize gerek var mı? TC'yi halkımıza ihbar ediyoruz!

ödüllendirilecek!

Kuşkusuz yapılan bu düzenleme ile AKP hükümeti emekçilerin hak ve özgürlük talebine yönelik saldırılarından birini oluşturuyor. Hem haklarımızı gasp ederim, çaldığım paralarınız ile de sizlere bu dünyayı tekrar dar ederim diyor! Tüm bunları yaparken halkı da işlediği suçlara ortak ederek yaptıklarını normalleştirmeye, bir bütün olarak devlet geleneğini korumaya çalışan TC, toplumsal kutuplaşma yaratarak halkın gücünü dekart etmeye uğraşiyor. Son süreçteki saldırıları ile şovenizm zehrini halka enjekte ederek güçlendirmeye çalıştığı varlığına, "gizli ihbarcılık" gibi yöntemlerle çeşitli eklemeler yapıyor.

Halk içerisinde yaratılmak istenen bu kutuplaşma ne ilk ne de son. Özellikle T. Kürdistanı'nda koruculuk ile kendini gösteren bu yöntem, köy muhtarlarının da işin içine katılması ile yıllardır kullanılıyor. Daha kapsamlı hale getirilerek toplumsal muhalefeti bölme çabasında olanlar Gezi İsyanı sürecinde de "%50'yi zor tutuyoruz" söylemlerine başvurmuşlardı.

Ancak biliyoruz ki TC'nin bu yöntemleri boşa çıkartılmıştır-çıkarılacaktır. Medyasıyla, yasasıyla, yönetmelikleriyle halka bir bütün olarak saldıran, harcı kan ve zulümle yoğuran TC'nin yaptıkları çaresizliğindedir. Haksız savaş politikalarından, işçi, emekçi, kadın, LGBTİ ve ezilen ulus-inançlara saldırılarına TC, adeta ölmekte olan bir insanın son çırpınışlarını yaşıyor.

Ve evet, bizler ihbar ediyoruz!

TC ile işbirliği içerisindeki DAİŞ'in zulmünden kaçarken Alan bebeğin sahile vuran cansız bedeninin sorumluları bellidir! Hopa'da yitirilen 9 canın sebebi doğa olayı değil; doğa üzerindeki rant politikaları, HES'leri, "Yeşil Yol Projeleri" ile yine TC'dir.

T. Kürdistanı'nda süregelen haksız savaşın, Baran Çağlı ve katledilen bütün çocukların sorumlusunu artık söylememize gerek var mı? TC'yi halkımıza ihbar ediyoruz ve biliyoruz ki bu ihbarımızı karşılığını mücadelenin yükseltilmesi ile bulacak!